

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Lister

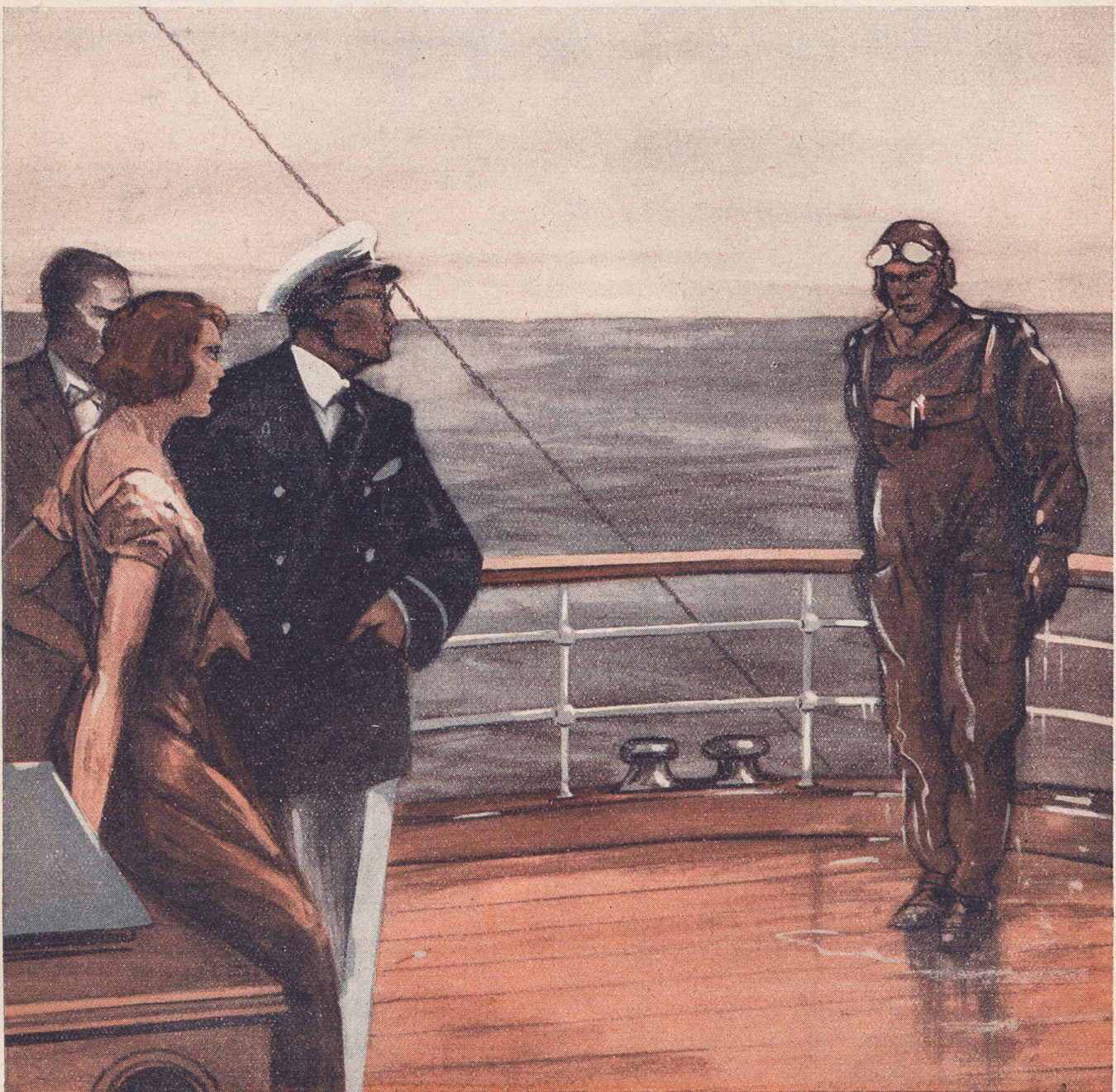
genaamd
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 950

EEN VRIEND VAN DIAMOND JOE.

20 cent

Druipnat maakte hij een hoffelijke buiging voor het fijne gezelschap.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Een vriend van Diamond Joe.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

REDDING UIT DOODSGEVAAR.

Omstreeks tien uur in den morgen van een schoonen lentedag zou een zeearend, wanneer hij daarin genoeg had kunnen scheppen, zich zeer vermaakt hebben met een even fraai als ongewoon schouwspel, indien hij zich bevonden had op omstreeks zestig zeemijlen ten westen van de Azoren, de eilandengroep in den Atlantischen Oceaan, die reeds zoo menigmaal tot steunpunt heeft gestrekt aan stoutmoedige vliegers en ballonvaarders, die tusschen Portugal en de Vereenigde Staten den Oceaan overstaken.

Over de blauwe golven, glad als een spiegel op dit tijdstip, bewogen zich op vrij korten afstand van elkander twee wit geschilderde, slanke vaartuigen voort, in zulk een snelle vaart, dat zij boegwater hoog deden opspatten. Over de grootte van deze fraaie schepen viel bezwaarlijk te oordeelen op de aanzienlijke hoogte, waarop een zeearend zich pleegt voort te bewegen, maar in ieder geval zouden zij in het niet zijn gezonken naast de geweldige stoomschepen, die in deze wonderlijke tijden de golven

doorklieven, op weg naar de Nieuwe Wereld.

Maar de vogel zou nog iets anders hebben kunnen bewonderen, en dat andere geleek veel meer op hem zelf dan de witte, snelle dingen daar beneden. Het was een vliegmaschine, van een vrij ouderwetsch model naar het schein, een tweedekker, niet al te groot, maar die zich nochtans met zeer groote snelheid voortbewoog door de lucht in de richting van Amerika.

Het vliegtuig bevond zich op dat tijdstip omtrent duizend meter boven de oppervlakte van de golven. In de tamelijk nauwe stuurstoel bevonden zich twee mannen, achter elkander gezeten. Hij die achteraan zat boog zich, zoo goed als dit ging — want de stuurman was een bijzonder groot en krachtig gebouwd man — over den schouder heen van hem die de machine bestuurde, en poogde met zijn scherpe oogen te lezen hetgeen op de kleine wijzerplaatjes op de houten plank die voor den bestuurder was aangebracht, te lezen stond.

Een ingewijde zou dadelijk hebben gemerkt, dat die plank daar maar voor behulp was, en

alleen diende om er verschillende instrumenten op vast te schroeven.

Ook de man die met zijn linkerhand het kleine wiel omklemd hield, tusschen zijn knieën, hield den blik strak gericht op een van die wijzerplaten. Hij was bleek, en schudde mistroostig het hoofd. Daarop haalde hij zijn machtige schouders op, en schreeuwde zoo hard hij kon, om zich verstaanbaar te maken boven het geloei van de schroef uit :

— Er hapert nog iets, Mylord ! Ik kan niet precies zeggen wat het is, maar de machine heeft kuren. Ze haalt het stelling niet !

— Wat bedoel je — wil je zeggen dat ze de Amerikaansche Kust niet zal bereiken ? schreeuwde de man achter hem in het oor van den reus. Maar dat was toch immers het doel niet ! Wij zouden alleen je vinding beproeven, Henderson ! Wij zijn nu al vele uren onderweg — keer dus terug !

De man achter het wiel zeide niets. Hij trok de vliegkap weer wat vaster over zijn hoofd, en zijn anders zeker goedig gelaat vertoonde een trek van verbeteren woede en teleurstelling.

De machine begon zachtjes te schommelen, van den eenen vleugel op den anderen, gleed een weinig af, maar de reus ving haar behendig weer op — omstreeks 100 meter lager. Hij was nog bleeker geworden, en zijn lippen waren stijf oopen geklemd.

Hij draaide zich zoo goed en zoo kwaad als het ging een halven slag om in den nauwen stuurstoel, en monsterde met een snellen blik de stevige riemen, de koorden en de stalen oogen van het valscherms, hetwelk de man achter hem op den rug droeg. En in zijn hart was hij verheugd, zoo lang te hebben aangedrongen, tot zijn metgezel dat lastig en zware pak op zijn rug bond, dat hem zou moeten redden van den dood als er iets gebeurde met de machine.

En er gebeurde iets mee, dat was zoo zeker als iets, zoo gromde hij woedend voor zich heen, zich verwenschend om zijn eigen verblinding, die hem had doen wanen dat hij een verbetering, een nuttige uitvinding had gedaan — hij, James Henderson, de trouwe helper, de eenvoudige chauffeur van Lord Edward Lister, dien de menschen ook Raffles noemden !

Hij was een dwaas geweest, hij had zich zelf overschat, en hij had een misdaad bedreven door het te wagen, den grooten avonturier uit te noodigen, de eerste proefvlucht te willen bijwonen in de machine, die hij in het geheim voorzien had van een inrichting, die de kracht

van een gewonen benzinemotor tot het vijfvoud moest opdrijven, zonder dat dit een grooter benzineverbruik ten gevolge had !

Raffles had vol aandacht toegeluisterd naar zijn uiteenzettingen, en hij had zelfs het geld verstrekt om voor een zacht prijsje een afgedankt tweedekkertje te koopen, waarvan de motor echter nog goed bruikbaar was. Vol dankbaarheid had Henderson het vliegtuigje opgelapt, toen was hij aan het werk gegaan met het aanbrengen van zijn vinding — en daar dreven zij nu op duizend meter hoogte, met een heet gelooopen cylinder, waaraan niets meer te doen viel, en met de zekerheid, dat de vaart uit het toestel ging, en dat de drie overige cylinders niet meer in staat zouden zijn, de vliegmaschine te houden, zelfs al bleven zij onberispelijk werken, wat nog zeer de vraag was.

En het lag niet aan gebrek aan smeerolie, het lag geheel aan hem zelf, aan zijn ezeltachtige trots, die hem had doen denken dat hij een uitvinder was, en die hem er toe gebracht had, het toerental van een heel gewoon, ouderwetsch vliegtuigmotortje tot in het onzinnige op te drijven ! Eigenlijk een wonder, dat de schroef niet reeds lang van de as was gevlogen !

En hoe prachtig ging alles niet in het begin, toen hij en Raffles met dit havelooze machientje nog langs de Fransche Kust vlogen, toen afbogen van de Kust van Portugal, en met een vaart van ruim 300 kilometer zeewaarts vlogen, de Azoren tegemoet, heel vroeg in den morgen, toen de zon nog nauwelijks boven de kim was verzezen !

Nu waren zij al zestig mijl voorbij die eilandengroep, en hoe gaarne zou hij zijn teruggekeerd — maar was daartoe nog wel de mogelijkheid ?

Soms kreunde de motor alsof zij het benauwd had.

— Geen wonder ! gromde hij voor zich heen. Ik heb er teveel van verlangd. Je kunt net zoo goed een juffrouw uit een besjeshuis van 85 kilo uitnoodigen, met een kievit om het hardst te loopen ! Die motor is aamborstig en jichtig tegelijk ! We moeten terug — als het nog kan !

Maar de reus zelf wist heel goed dat het niet zou kunnen. Hij slaagde er nog in, het toestel te laten keeren, maar het had zooveel gang verloren, dat het vervaarlijk aan het afglijden raakte, en nog maar juist op het nippertje kon hij de machine weer opvangen — op nauwelijks zeshonderd meter boven de golven.

En nog altijd voeren daar beneden de prach-

tige witte jachten met dezelfde snelheid, onderling gescheiden door een oppervlakte water van omtrent een halve mijl! Zij voeren precies in elkanders zog, en schenen volstrekt niet te bemerken, dat er daar boven iets niet in orde was met een ouderwetsch tweedekkertje.

En plotseling wendde Henderson zich weer om op zijn kleinen zetel en gilde zoo hard hij kon :

— Spring! Het gaat om Uw leven, Mylord! Spring dan toch! Die daar op die schuiten zullen U wel oppikken!

Raffles was opgestaan, en de wind sneed hem in het gelaat, maar lang niet met dezelfde kracht van voorheen! Hij begreep maar al te goed dat de proef mislukt was, en dat niet alleen, maar ook dat hun beider leven in gevaar verkeerde. Toch bleef hij volkomen kalm.

De schroef draaide nu zoo langzaam, dat de bladen gemakkelijk afzonderlijk te zien waren. De motor had haar kracht verloren. Hij behoefde niet eens hard te schreeuwen, om zich verstaanbaar te kunnen maken.

— Jij hebt geen valscherms! riep hij op verwijtenden toon. Grijp mij maar vast, dan springen wij beiden!

— En verdrinken samen! Of vallen te pletter! brulde Henderson wanhopig. Het scherm zou ons beiden niet houden — denk om mijn vier en negentig kilo! Wij zouden vallen als een steen! Spring dan toch, om 's hemels wil, voor het te laat is! Ik kan haar niet meer houden — de gang is er uit — wij vallen!

Raffles wilde nog een tegenwerping maken. Hij wilde pogen, den reus overeind te trekken, maar met een wilde ruk, maakte Henderson zich los, en vatte plotseling Raffles met een hand in den gordel! Alsof hij een kind was, zoo tilde hij hem op, en slingerde hem toen in een wijden boog van zich af — in de ruimte — buiten de machine, die waggelde als een aangeschoten snip.

En terwijl hij het hoogteroer met een ruk omtrok, en schuin omlaag dook om vaart te krijgen, teneinde niet als een steen te vallen, zag hij nog hoe Raffles aan den ring trok op zijn borst, en hoe, als een vroolijk wapperend vlaggetje, de witte doek van het valscherms te voorschijn schoot uit het omhulsel, zich ontplooidde als een reuzenbloem, een soort van wonderlijke paddestoel, en de touwen strak trok, waarin zijn lichaam hing.

Toen moest hij bedacht zijn op zijn eigen veiligheid.

Hij schoot door als een havik op zijn prooi,

tot op nog geen dertig meter boven de golven.

Hij bemerkte nog dat hij rakelings heenschoor over een masttop van een prachtig, wit geschilderd jacht. Toen gaf hij weer een ruk aan een hefboom, even richtte de neus van de machine zich op, maar de schroef wentelde nog maar slapjes, de vaart was nu volkomen uit het toestel, en eensklaps viel het als een steen.

Voor het echter met een geweldigen klap de golven bereikte, was Henderson overeind gesprongen, had zijn zwaren valhoed afgerukt, en dook in zee, op gevaar af, door een van de vleugels naar beneden te worden gedrukt.

Hij wist zich echter vrij te maken, kwam weer boven, proestend en hijgend, en het eerste wat hij hoorde was het hevig gesis van den gloeienden motor, die in het koude water was terecht gekomen. Aanstonds zou de boel wel uiteenbarsten.

Hij deed in het wilde weg een paar slagen, en plotseling raakte zijn rechterhand iets hard, dat snel er langs heengleed, naar het scheen. Onwillekeurig kneep hij die hand dicht, en zijn geweldige, gespierde vingers sloten zich om iets, en hij voelde zich meetrekken. En wel met zulk een vaart dat hij half uit het water werd opgelicht.

Hij keek op, en zag dat hij zijn vingers geklemd hield om den koperen rand van een openstaande patrijspoort, omtrent vier decimeter boven het water.

Hij schreeuwde zoo hard als hij kon, maar niemand scheen hem te hooren, want de motorboot of wat het dan was, bleef even snel doorvaren, trillend als van inspanning.

— Wel vervloekt! bromde hij. Laten die menschen ons verzuipen als katten? Zij moeten het toch gezien hebben?

Hij zag dat het ronde venstertje voor hem veel te klein was om er door te klauteren. Hij schreeuwde nog eens, en toen greep hij met zijn andere hand een ijzeren uitsteeksel, dat waarschijnlijk bestemd was als steun voor een valreep die nu was ingetrokken.

Toen hij dat eenmaal vast had kon hij gemakkelijk een koperen beugel grijpen, die zich wat hooger bevond, en nu trok hij zich, druipnat en wel op het lage achterdek, van een motorboot van omstreeks twaalf meter lengte, die in volle vaart en sidderend van de krachtsinspanning als een renpaard voortstooft over de golven!

Op dat achterdek bevond zich niemand, maar in de kuip tusschen dat dek en de groote midden kajuit in zag hij twee mannen, in fraaie witte

pakken, waarvan er een het stuurwiel omklemd hield. Hij stond op een soort plankier, zoodat hij over het kajuitdak heen gemakkelijk voor zich uit kon zien.

En de man tuurde strak naar de tweede motorboot, die nog altijd op een halve mijl afstand voor hen uitvloog.

— Zeg eens, jullie daar! schreeuwde Henderson verontwaardigd. Hebben jullie mij niet hooren schreeuwen?

De man aan het roer keek zelfs niet om, maar de ander wendde langzaam het hoofd om, totdat hij Henderson in de oogen kon zien. En Henderson vond het geen prettig gelaat, met de half dichtgeknepen oogjes, diep in de kassen liggend, den breeden mond met dunne lippen en het lage voorhoofd.

En deze man zeide kortaf:

— Misschien hebben wij je wel gehoord, en je bent hier nu, dus je kunt blijven, ofschoon je lastig genoeg bent, want je weegt aardig zwaar en je moet weten dat we om het hardst varen! We halen in, Jim! Kun je haar niet nog harder laten loopen?

Het was Henderson alsof hij droomde. Was het mogelijk dat zelfs in deze dagen van zelfzucht en koele wreedheid de eene mensch den ander kalmpjes kon zien omkomen, omdat hij een wedstrijd hield?

Zijn stem klonk schor toen hij zeide:

— Stop dan maar met dien wedstrijd! Er zijn andere dingen te doen voor het oogenblik. Er ligt een man in het water, daar achter jullie. Wendt het roer!

— Het roer wenden? herhaalde de man met de kleine oogjes langzaam. Wie ben jij, dat jij ons hier wat wilt voorschrijven? Laat haar loopen, Jim! Wij zijn nu toch al te ver om dien man te kunnen helpen!

Het volgende gebeurde binnen enkele tellen.

Zonder verder een woord te verliezen had de reus een stap voorwaarts gedaan, den roerganger in den nek gegrepen, en hem achteruit geslingerd, met zooveel kracht dat de man kreunend op het achterdek bleef liggen.

De ander, die met het lage voorhoofd, trok met een schreeuw van doller woede een kleine revolver, zeker een zonderling voorwerp in den zak van een zeevarend sportman, maar voor hij het op Henderson had kunnen richten, had deze zijn arm gegrepen, en achter zijn rug gewrongen, zoodat de man brulde van pijn en het wapen los liet.

Henderson raapte het snel op, stak het in zijn zak, terwijl zijn eene hand het stuurwiel

al vasthield, en liet zeer kalm de boot een groote boog beschrijven over de gladde oppervlakte van de zee, en zoo groot was de snelheid dat zij als het ware in haar eigen zog terug voer, en dat nog lang een groote lus zichtbaar bleef van wit schuim.

Maar deze beweging had natuurlijk niet onopgemerkt kunnen blijven voor de opvarenden van de motorboot.

Van het voorschip kwamen zeer verwonderd en luidschreeuwend een viertal heeren in blauwe en witte zeilpakken en drie nog jonge vrouwen aanloopen, die verbijsterd bleven staan op het zien van dien vreemden man met zijn reusachtig lichaam achter het stuurwiel, terwijl een van hun vrienden bewusteloos op het achterdek lag en de ander kreunend zijn arm wreef.

— Wat beteekent dat? vroeg een man met een volkomen kaal hoofd en bijna zonder wenkbrauwen, terwijl hij wenkte in de richting van den bewustelooze.

— Zijn jullie hier dan allemaal blind en doof? brulde Henderson woedend. Heeft niemand van jullie die vliegmaschine gezien, of het valscherm? Drie mijlen achter jullie ligt een man in zee, die zwemt als een visch, maar die toch zeker niet naar Amerika kan zwemmen! Ik was bij hem en ik ben ook gevallen, maar gelukkig kon ik dat schuitje van jullie beet pakken. Het schijnt me hier een zoodje te zijn, want niemand bekommert zich om een paar drenkelingen, naar het schijnt! En deze mijnheer met zijn apentronie had een revolver in zijn zak. Wat is dat hier voor een bende?

Niemand sprak een woord. De vrouwen meer nieuwsgierig dan bevreesd naar het scheen, zwaar geverfd en gepoederd, namen den reus eens aandachtig op, en wisselden met veelzeggende blikken hun indrukken.

De man met het kale hoofd deed een paar lange halen aan zijn sigaret, en zei pas na geruimen tijd, terwijl Henderson den horizon afzocht met zijn angstige oogen:

— Dat is een grapje, dat je leelijk kan opbreken, vriend! Naar je spraak te oordeelen ben jij een Engelschman, niet waar?

— Ja, en daar dank ik den hemel voor, telkens als ik weer eens een Amerikaan tegenkom! antwoordde Henderson grof.

— Maar je hebt je hier met geweld ingedrongen, je hebt een van onze vrienden neergeslagen, om kort te gaan, het is een zeerooversdaad!

— Is het dat? vroeg Henderson hoonend. Wel, dan vind ik het zeerooversleven toch soms wel prettig werk!

— We hadden om tienduizend dollar gewed met Rooje Teddie dat wij minstens drie uren voor hem zouden aankomen!

Dit werd met een pruilend mondje gezegd door een van de dames, met haar van een verdachte korenblonde kleur, en hardblauwe oogen.

— Rooje Teddie? herhaalde Henderson langzaam, den kleinen kring rondziende. Dat is ook een eigenaardige naam! Het komt me voor — nu ja, dat kan jullie toch niet schelen! 'k Geloof dat ik daar al iets zie! En wee jullie gebeente als jullie me durft aanraken of niet precies doet was ik zeg, want als ik boos word — berg je lijf, jongens!

Een van de mannen scheen zich tersluiks te willen verwijderen maar Henderson had dit dadelijk gezien en riep bevelend:

— Hier blijven! Wie een voet durft verzetten smijt ik over boord — en van doe ik precies als jullie wilden doen, en ik pik hem niet meer op! Ik weet niet hoe het komt, maar ik vertrouw jullie voor geen cent. Jullie hebben van die gezichten — hoe zal ik zeggen — hoe moet ik me uitdrukken, om netjes te blijven — nu dan, er loopen er een paar onder met echte boeven-tronies! Is dit jacht van jullie?

Er kwam geen antwoord. Maar er was op die gezichten heel wat te lezen en Henderson begon zachtjes voor zich heen te fluiten. Hij wist wel iets van Amerikaansche toestanden,

en hij wist dat dit niet het edelste deel der bevolking is, dat renpaarden, groote landhuizen, racejachten, peperdure auto's en schilderijen-collecties bezit.

Die revolver in den zak van een sportman was ook veelzeggend, vond hij. En dan die juffies met hun brutale, geverfde gezichten! De gluiperige tronie van dien kerel met zijn diep in het hoofd liggende oogen. Neen — een deftig gezelschap was het alles behalve! Hij hield intusschen zijn oogen strak op de zee gevestigd, en nu kon hij Raffles al heel duidelijk zien, rustig voortzwevend in de richting van het jacht. Nog een paar minuten en Henderson schreeuwde door het koperen mondstuk van de spreekbuis naar de machinekamer:

— Stop!

En zoo waar, de boot minderde onmiddellijk vaart! Henderson had den afstand prachtig berekend, want Raffles kon heel gemakkelijk op het lage achterdek klauteren.

Druipnat als hij was maakte hij een hoffelijke buiging voor het gezelschap en zeide:

— Ik hoop dat U mij niet als een indringer beschouwt, dames en heeren — maar ik kon niet anders!

— U kunt dat buigen wel laten, en dames en heeren zijn het heelemaal niet! zeide Henderson onbeleefd.

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking
recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden

HOOFDSTUK II.

DE GANGSTERS.

Nu pas scheen Raffles het zonderlinge feit op te merken dat Henderson het schip bestuurde.

Hij deed een stap naar voren, terwijl hij zich ontdeed van de zware riemen, die nog altijd kruiselings over zijn rug en zijn borst liepen, met het doorgesneden uiteinde van het valschermtouw nog aan den ring en keek zwijgend den kring rond.

Zijn wenkbrauwen gingen de hoogte in, hij spitste de lippen, floot heel eventjes en keek naar den man die nog altijd dubbel gevouwen dicht bij den rand van het lage achterdek lag.

— Dat schijnt hier een weinig ruw te zijn toegegaan! bromde hij toen afgemeten. Naar het schijnt ben ik een weinig tegen Uw zin uit het water opgevischt?

— Wij hadden een weddenschap om tien-duizend dollar! Ik laat mij door Roojen Teddie niet op mijn kop zitten, en wij dachten dat U zeker al lang verdronken zou zijn met dat zware scherm! sprak de man met de gluiperige oogen, die dus de eigenaar van het motorjacht scheen te zijn.

— Zoo zoo! hernam Raffles langzaam, den ander strak aankijkend. Is dit jacht van jou, Elias Harrow?

De man met het lage voorhoofd verbleekte, deed een stap achteruit, en zeide toen op schorren toon, Raffles aandachtig opnemend met zijn kleine oogjes:

— Kennen wij elkaar? Ik herinner me toch niet dat ik je ooit gezien heb, Engelschman!

— Maar ik herinner het mij des te beter, antwoordde Raffles luchtig. Toch is het al minstens twee jaar geleden. Het was in de Chineezenwijk van New York. Ik zal je niet zeggen bij welke gelegenheid dat was. Welzoo, je schijnt dus in de wereld te zijn vooruitgekomen! Destijds was je nog maar de bezitter van een tweedehandsch Fordje! En dan praat

men nog van malaise en crisis. De zaken gaan dus goed?

Harrow keek Raffles valsch glimlachend aan, en zei:

— Ik heb niet te klagen! Het spijt mij dat ik mijnheer niet herken. Als mijnheer zich soms even wil voorstellen:

— Ik weet niet of het noodig is — maar zie hier dan: Ik ben graaf Palmhurst, en die reus daar aan het stuuriel is mijn chauffeur. Gij kunt hem James noemen.

— Ik wil liever niet, dat zij zoo familiëer met mij worden! gromde Henderson voor zich heen, maar toch duidelijk hoorbaar. Een zoodje is het! Een vies zoodje!

— Welzoo, een graaf! zeide Harrow, met een overdreven buiging. En wil mijnheer de graaf mij dan nu toestaan, met mijn jacht weer om te keeren en te varen naar de plek, die het mij lus?

— Maar dat spreekt toch van zelf! antwoordde Raffles haastig. Tenminste wanneer die plek New York is! Het spijt mij werkelijk dat ik Uw wedstrijd in het water heb laten vallen. Later beter, niet waar? En nogmaals mijn verontschuldigen omdat ik mijn tegenwoordigheid aan U heb opgedrongen! Ik hoop dat wij het straks zullen afdrinken — want niet waar, gij zult toch wel Uw oude gewoonten niet hebben prijsgegeven? Ik mag toch veronderstellen dat er iets drinkbaars aan boord is, een weinig opwekkender dan spuitwater kan zijn?

Harrow gaf geen antwoord. Hij bleef Raffles strak aanzien. Het was duidelijk te merken dat hij zijn hersens pijnigde, teneinde het raadsel te kunnen oplossen, waar en wanneer hij dezen man, die hier zulk een hoogen toon voerde, eerder had ontmoet.

En het was alsof Raffles zijn gedachten konden raden, want hij zei spottend:

— Zoek maar niet, Elias Harrow! Ik denk

niet dat gij het zoudt vinden! En willen wij nu maar weer op weg gaan?

Henderson wachtte het antwoord niet eens af, maar brulde door de spreekbuis:

— Vooruit! Volle kracht vooruit!

De machtige motoren begonnen weer te draaien, en als een edel renpaard, dat de karwats voelt, stootte de „Hawk” dat was de naam van het fraaie schip, weer voorwaars, beschreef een boog en keerde opnieuw op zijn weg terug.

Er was nog niets gezegd, toen het vaartuig den steven al weder westwaarts richtte. Eindelijk zei de man met het kale hoofd norsch:

— We zullen wel verplicht zijn, U aan boord te houden tot we New York bereikt hebben. Ik waarschuw U echter, dat het hiermee niet zal zijn afgelopen! Misschien weet gij dat niet, als Engelschman, maar onze wetten zijn zeer streng op het gebied van huisvredebreek, burengerucht, . . .

Hier begon Henderson plotseling zoo bulderend te lachen, dat het geheele achterdek er van leek te trillen.

Het was echter alsof hij den blik van Raffles in zijn breedden rooden nek voelde prikken, want hij hield plotseling op, en hield zich onledig met het roer, beschaamd het hoofd buigend.

— Ik zei dus: burengerucht, bedreiging van het leven, geweldpleging en andere, daarmee verwante dingen!

— Ik geloof dat ik de Amerikaansche wet wel ongeveer ken, hernam Raffles glimlachend. Zij bevat uitstekende bepalingen en voorschriften — het is maar jammer dat die niet altijd worden ten uitvoer gebracht, en dat er zooveel knappe schurken zijn, die ze weten te ontduiken. Voor het overige ben ik er vast van overtuigd, dat gij op uitstekenden voet moet staan met de politie!

En de oogen van Raffles gingen veelbetekenend over het dek van het fraaie vaartuig, dat volgens een lage schatting en naar wat hij er hiervan kon zien zeker twintig duizend dollar had gekost. Een kwartier later, toen hij ook de kajuiten had gezien, begreep hij pas, dat die raming zeker vijfmaal te laag was!

Hij bekeek zich nu van top tot teen, en vervolgde rustig:

— Ik zal mij dus om zoo te zeggen als een voorloopige gevangene moeten beschouwen. Maar zelfs een arrestant laat men niet in natte kleederen rondloopen. Gij ziet mij van alles beroofd, en zoo berooid als een kerkrat, en daarenboven druijpnat. Hetzelfde geldt voor mijn braven chauffeur hier. Ik hoop dat gij ons zult toestaan, wat

droge kleederen van U te leenen. Voor mijn grooten vriend aan het stuurrad zal dit ongetwijfeld niet zoo gemakkelijk zijn, met het oog op zijn lichaamsafmetingen, maar met een beetje goeden wil. . . .

Elias Harrow zeide norsch:

— Gij kunt U in een van de kajuiten vekkleden. Ik zal zorgen dat er droge kleeren gereed liggen. Gij zijt er nu eenmaal — maar denk er om, dat ik niet van plan ben, mij ongestraft aan boord van mijn eigen schip te laten ringelooeren. Op het politiebureau in New York spreken wij elkander nader!

En met die woorden draaide hij zich om, teneinde de noodige bevelen te gaan geven, en Raffles volgde hem op den voet, maar niet dan nadat hij Henderson fluisterend een paar woorden had gezegd.

De middenkajuit reikte niet tot aan de boorden, maar liet een soort gangpad vrij, juist breed genoeg om elkander er te kunnen voorbijgaan. Het dak van deze kajuit stak omstreeks een meter boven het dek van het schip uit, en in de opstaande zijwanden bevonden zich drie ronde vensters aan weerszijden, in den vorm van patrijspoorten, en die van binnen met zijden gordijnen konden worden afgesloten.

Tusschen dien zijwand nu en de reeling, van dof koper en een palmhouten leuning, liep Raffles achter Harrow aan, nog altijd glimlachend om deze onverwachte ontmoeting met een kerel, die weinige jaren geleden nog geen twintig dollaar de zijne kon noemen, en die plotseling rijk was geworden op een wijze, die aan duidelijkheid niets te wenschen overliet.

Raffles herinnerde zich dat destijds reeds Elias Harrow zeer in de gunst stond bij Jack Diamond, die omstreeks dien tijd den scepter zwaaide in Chicago. En hij wist ook dat hij nu op een meter afstand achter een van de gevaarlijkste schelmen liep, die Amerika telde, en dat wilde heel wat zeggen!

Van de anderen kende hij er niet een, ook niet van de vrouwen, maar de gasten van een Elias Harrow konden niet heel veel bijzonders zijn. Zij moesten natuurlijk weten welk beroep de man uitoefende, en zeer waarschijnlijk waren zij niet alleen zijn vrienden, maar ook zijn helpers.

Raffles liet zijn haviksblikken over de zee gaan. Het andere jacht was nog juist te zien met het bloote oog, als een wit vlekje tegen het blauw. Misschien had men aan boord van het wedstrijdjacht het ongeluk met de vlieg-machine gezien, en misschien ook niet, in ieder

geval had men zich daar evenmin iets van aangetrokken en was rustig doorgevaren. En een minachtende trek kwam op het gelaat van Raffles, toen hij bedacht dat deze lieden hun onnoozelen wedstrijd en den uitslag daarvan boven een menschenleven stelden.

Voor het overige waren zijn gedachten niet van de aangenaamste, want dat onvoorziene ongeluk had hem letterlijk van alles beroofd achtergelaten. Misschien zou hij nog een paar zilverstukjes in een van zijn zakken vinden, en meer bezat hij niet, evenmin als die arme drommel van een Henderson, wiens uitvinding blijkbaar nog een weinig verbetering behoefde! En wat zou Charles Brand, zijn trouwe makker en medewerker vol ongerustheid hun terugkomst afwachten in het kleine huis in de Cromwell Street!

Van de proefneming had niemand iets geweten behalve Raffles en zijn beide helpers. Heel in de vroegte waren zij opgestegen, van het weiland van het groote landgoed, hetwelk Raffles in Kent bezat, en waar het toestel zich reeds een paar weken bevond.

Of het gezonken was wist hij niet zeker. Zoo ja, dan zou ook geen enkel voorbijvarend schip iets van het ongeluk hebben bemerkt, want de parachute zou zinken, zoodra zij van water doortrokken was, neergetrokken door het gewicht van de koorden en het ijzerwerk.

Maar wat kwam dit alles er eigenlijk op aan, nu hij toch niets meer bezat? Een zeer kort oogenblik had hij er over gedacht, Harrow eenvoudig te dwingen, het roer te wenden, een haven aan de Azoren binnen te loopen, en daar te wachten op een passeerend schip, dat naar Europa terugkeerde, maar dan had hij alles moeten vertellen omtrent de proefneming, en dat wilde hij om begrijpelijke redenen voorloopig nalaten.

Uitvindingen werden helaas door den mensch niet altijd en uitsluitend toegepast tot het heil van zijn medemenschen! Maar al te dikwijls moesten zij dienen om hem te kunnen verdelgen, te kunnen vernietigen!

Over dit alles dacht hij, toen Harrow het voordek bereikte, een trapje van vier treden afdaalde en met een kort gebaar op de deur wees van wat er uitzag als een zeer ruime voorkajuit.

Inderdaad bleek het een ruimte te zijn die verdeeld was in verschillende vertrekjes, alle met overdadige weelde gemeubeld, en plaatsbiedend voor een of twee opvarenden.

Aan de voorzijde van de middenkajuit be-

vond zich het trapje dat naar de machinekamer voerde, waar de krachtige motoren stonden opgesteld.

Raffles schatte op dat tijdstip de snelheid van de boot op minstens vijf en zestig kilometer. Misschien was zij zelf nog vrij wat grooter.

Harrow stond zacht te spreken met een neger, zijn een soort hofmeester scheen te zijn, en die dadelijk schoone kleeren te voorschijn ging halen uit een fraai bewerkte kast in de eerste kajuit, die zij voorbijgingen.

Harrow had zich al weer omgedraaid, en Raffles zag hem het deurtje binnen] gaan van wat waarschijnlijk het vertrekje van den marconist zou zijn. En hij had heer wat gegeven, als hij had geweten, wat de kerel op dat oogenblik zeide.

Er scheen een zeer krachtige zender aan boord te zijn, te oordeelen naar de lange antennedraden, uitgespannen tusschen twee dunne masten.

De neger wees zwijgend op het stapeltje goed dat hij had gereed gelyd, en verwijderde zich.

Raffles droogde zich haastig het lichaam, en trok de droge kleederen aan, die hem uitstekend bleken te passen. De bovenkleederen bestonden uit een pantalon en jas van donkerblauwe serge, zooals jachteigenaars die veel dragen.

De verkleeding had geen tien minuten geduurd, en zoodra hij gereed was trad Raffles weer in de middengang, opende de deur naar het voordek, beklom het trapje, en liep haastig naar het achterdek.

Henderson had zijn plaats ingeruimd voor Harrow, die nu aan het stuurrad stond. Maar de reus hield aandachtig het oog gevestigd op het compas.

In de kuip waren de vier heeren nog steeds bijeen, en Raffles kreeg den indruk alsof zij druk met elkander gefluisterd hadden, en eensklaps ophielden toen hij verscheen. De man met het kale hoofd keek hem scherp en met glurenden blik aan, en scheen toen al zijn aandacht te wijden aan het fototoestel dat hij in de hand hield.

Raffles vroeg zich zelf af, of zij iets zouden vermoeden van zijn ware identiteit, maar dat leek hem volkomen onmogelijk toe. Van den heelen troep kende hij alleen Harrow, en hij wist met volmaakte zekerheid dat deze niets wist van zijn onverwachten bezoeker.

Hij haalde dus maar de schouders op, gaf Henderson een wenk, die zich dadelijk ver-

wijderde om ook droge kleederen aan te trekken, en ging over de verschansing leunen, om het spel te volgen van een aantal zeemeeuwen, die zich wel zeer ver van het vaste land hadden durven verwijderen, maar zeker spoedig naar de Azoren zouden terugkeeren.

Toen berekende hij den duur van de reis, van dit punt tot de haven van New York.

Bleef de boot met deze snelheid doorvaren, en was de voorraad benzine daartoe groot genoeg, dan zou Harrow aan drie dagen ruimschoots voldoende hebben, en als de zee rustig bleef, kon het in twee en een halven dag ook gedaan worden!

Hij werd in zijn gepeins opgeschrikt door het geluid van een voorwerp dat op het dek scheen te vallen, vlak achter hem.

Onwillekeurig wendde hij het hoofd om, en keek in de groote lens van het fototoestel van den kaalhoofdigen heer. De sluiters knikte, en de kaalhoofdige zei met een zoetsappig glimlachje:

— Bij wijze van souvenir! Ik zou wel gaarne een aandenken hebben aan deze vreemde ontmoeting in volle zee!

Raffles fronste even de wenkbrauwen. Het gezicht van dien man beviel hem volstrekt niet. En de uitdrukking van zijn stem nog minder. Wat wilde hij met zijn portret doen?

Hij had het antwoord op die vraag nog niet gevonden, toen de amateurfotograaf zich al weer verwijderde, en met zijn toestel een deur binnen ging, die waarschijnlijk bij zijn eigen hut behoorde, die zich eveneens op het voorschip bevond.

Raffles leunde met de lendenen op de houten balustrade van de reeling en keek aandachtig naar de drie mannen, die in de ruime kuip waren achter gebleven, en zich nu hadden neergelaten in gemakkelijke, rieten stoelen. Een van de dames kwam ook aanslenteren, met een sigaret tusschen de lippen, en alles leek pais en vreë te zijn, maar er was iets in de stilte, en vooral in de gelaatsuitdrukking van die lieden, die Raffles zeker niet met vrees vervulde, want dat was een gevoel dat hij niet kende, maar die hem op zijn hoede deden zijn voor een nog onbekend gevaar, en toch bleef hij er bij, dat die menschen onmogelijk iets anders konden denken of hij was niets anders dan een rijk Engelsch sportman, die zich met zijn vliegtuig te ver boven de zee had gewaagd, misschien wel in een poging om Amerika te bereiken, en daarbij gevallen was. Het is waar dat zij daarna een weinig hardhandig waren opgetreden, en

vooral Henderson had zich daaraan bezondigd, maar bijna iedereen zou zoo in zijn plaats hebben gehandeld, nu het leven van een mensch op het spel stond.

Maar wat was er dan? Waarom namen die mannen hem tersluiks en snel op, om dadelijk het hoofd af te wenden, alsof zij betrappt werden, wanneer zijn oogen de hunne ontmoetten?

Waarom deed die vrouw zoo geforceerd opgewekt, en waarom lachte zij zoo schel en ongemotiveerd?

Hij beloofde zich zelf, dat hij een oogje in het zeil zou houden. Henderson had in ieder geval een revolver weten buit te maken, en hij zelf zou ook wel iets bruikbaar ontdekken. Hij zou een kleine onderzoekingstocht gaan instellen zoodra de reus zou zijn teruggekeerd.

Het scheen nog al tijd te vorderen, voor Henderson iets kon vinden dat hem ongeveer paste, en toen hij tenslotte te voorschijn kwam kon Raffles nauwelijks een glimlach weerhouden, want de reus zag er uit, alsof hij zich voor een maskerade gekleed had. Hij droeg een nauwe matrozentrui van blauwe wol, maar die spande hem zoo strak om zijn gespierde lichaam, dat de mouwen even onder de ellebogen ophielden, en hij nauwelijks adem scheen te kunnen halen. De wijde pantalon werd zoo goed als het ging met een touw opgehouden, want er was geen enkele riem aan boord te vinden, hoe groot ook, die hij daartoe had kunnen gebruiken.

Dit zeer noodzakelijke kleedingstuk spande op een zonderlinge wijze om zijn dijen en knieën en werd dan plotseling zeer wijd, zooals Engelsche matrozenbroeken dat plegen te doen, maar halverwege de kuit hielden die wijde pijpen op, zoodat de brave reus er uitzag als de karikatuur van een dame uit het begin der negentiende eeuw, die vergeten had, zich van bovenkleederen te voorzien.

Zijn groote voeten staken in een soort muilen, en hij zag er ongelukkig genoeg uit, toen hij zich bij Raffles bitter kwam beklagen met de woorden:

— Het is hier allemaal zulk klein grut aan boord, Mylord! Aanstonds barst ik er weer uit, vrees ik!

— Om 's hemelswil, doe dat niet, James! zeide Raffles haastig. Kun je je bewegen?

— Als ik mij beweeg, verlies ik alles weer!

— Geef er dan hier en daar een flinke jaap in met een mes! Je moet je kunnen bewegen — want ik denk dat dat noodig zal zijn James! Vergis ik mij niet dan zijn wij verzeild te midden

van een bende rasechte gangsters ! En zij wanstrouwen ons — ofschoon ik werkelijk niet weet, hoe dat kan komen !

Tien minuten later zou Raffles het heel nauwkeurig weten.

Hij liep juist langs het vertrekje van den marconist, op de zachte onhoorbare wijze die hem eigen was, toen hij een heel zacht gegons daar binnen meende te hooren.

Er was niemand in de buurt, en hij opende heel zachtjes de deur die niet op slot was.

Hij zag in een vertrekje van omstreeks twee meter in het vierkant, en vol ingewikkelde instrumenten.

Een daarvan trok onmiddellijk zijn aandacht. Het werd zeer helder verlicht door een krachtige elektrische lamp, die er vaak boven hing.

Het meeste licht viel op een rol van gummi, op een stalen as, die langzaam rondwentelde. En om die gummirol was de afbeelding van een mannengelaat gewikkeld op een sterk glanzend papier. Raffles had maar een enkelen blik noodig, om zijn eigen gelaat te herkennen.

En hij was een te bekwaam man van zijn tijd om niet dadelijk te weten wat dit alles betekende :

De man met het kale hoofd daar in den hoek was bezig, draadloos zijn portret uit te seinen !

DUBEC RECLAME

Thans worden uitgereikt: Mary Pickford, Betty Balford, Claire Windsor en Constance Talmadge

Andere volgen

HOOFDSTUK III.

TUSSCHEN LEVEN EN DOOD.

Raffles begreep dat hij ook te laat was, want indien het werk niet gedaan was, zou het daarbinnen stikdonker hebben moeten zijn, en zou hij niets anders hebben kunnen waarnemen dan het uiterst fijne lichtstraaltje, dat langzaam voortkroop over den rondwentelenden rol met de foto's.

Hij deed dus behoedzaam de deur weer dicht, en dacht na.

Voor wie kon die foto bestemd zijn? Voor de Amerikaansche politie soms? Dat was ondenkbaar, want die had hem nog nooit in zijn ware gedaante gezien, en maar zeer kort in de een of andere vermomming. En als hij dit aannam, dan zou hij ook moeten aannemen, dat Harrow en zijn mannen reeds met zekerheid wisten met wien zij te doen hadden — dat wil zeggen met een doodsvijand van nature! En dat wilde hij nog altijd niet gelooven. Want dan zouden zij zooveel moeite niet genomen hebben, en zij waren waarschijnlijk reeds op hem aangevallen. En plotseling begreep hij het. De zoo sluw en handig opgenomen foto, die in weinige minuten ontwikkeld en gefixeerd was, kon alleen maar bestemd zijn geweest voor het nu reeds onzichtbare, tweede jacht! Aan boord daarvan bevonden zich waarschijnlijk een of meer mannen die Raffles gekend hadden, en de wantrouwende Harrow had zekerheid willen hebben. Misschien was zijn achterdocht gaande gemaakt door het optreden van Raffles en vooral door de woorden die deze zoo onvoorzichtig gesproken had, en waarin Raffles gewaagd had van een vroegere ontmoeting!

Binnen tien minuten kon de foto op het andere schip zijn ontvangen, en ontwikkeld, en dan zou ook zijn lot wel beslist worden!

Zonder een oogenblik te verliezen, sloop hij weer langs het smalle gangpad en langs de middenkajuit naar het achterdek, waar hij Henderson had achtergelaten, die met smaak aan zijn pijp trok, dol verheugd dat de tabak in de gummibuidel in zijn zak tamelijk wel droog was gebleven.

Hij gaf hem een wenk, nam hem mee naar het voorschip, waar zich niemand bevond, en

deelde hem haastig zijn ontdekking mede.

— En is dat niet meer te verhelpen, Mylord? vroeg de reus verschrikt.

— Neen, James, ik kwam vijf minuten te laat. De silenium-cel had haar werk al gedaan, en zij moeten op dat andere schip nu juist bezig zijn over mijn portret gebogen te beraadslagen! Het zou dus volstrekt geen doel meer hebben, het toestel voor draadlooze uitzending te vernielen.

— En wat zal er nu gebeuren, denkt gij, Mylord?

Raffles gaf niet onmiddellijk antwoord, maar bracht een kijker voor het oog, dien hij in de kajuit had gevonden, zocht zorgvuldig den horizon af, en zeide toen bedaard:

— Dat gebeurt er, James — neem den kijker maar!

De reus bracht het instrument voor zijn oogen, en moest eenigen tijd zoeken, tot hij plotseling uitriep:

— Dat andere schip keert terug naar het schijnt.

— Het schijnt niet zoo — het is zoo James! Binnen een kwartier kan die boot bij ons zijn. Dat het schip is gekeerd, bewijst mij, dat er aan boord menschen zijn, die mij van het portret hebben herkend. Misschien wel Schele Jim, Ted Roodneus, de neel van Capone, of Blonde Mary — of een ander van het fraaie stel! Jammer genoeg hebben die mijn gewone gelaat gezien, omstreeks een jaar geleden — en ik heb reden om te gelooven, dat zij het niet zoo spoedig zullen vergeten! Maar zij hebben ons nog niet, James!

— Dat hebben zij zeker niet, bij den hemel, Mylord, zeide de reus met fonkelende oogen, terwijl hij zijn geweldige vuisten balde. Mij dunkt dat wij om te beginnen deze schuit in handen moeten zien te krijgen!

— Dat is inderdaad een zaak van belang! Zij kunnen nog niet vermoeden dat wij iets ontdekt hebben, en dat is in ons voordeel. Wel is waar loopt dat andere schip harder dan de Hawk, en dat is jammer genoeg, maar wij moeten er van zien te maken wat er van te maken

valt! Je hebt zeker niet veel lust, James, als aas voor de visschen te dienen?

— Bitter weinig, Mylord — en U, als ik zoo vrij mag zijn om het te vragen?

— Ik kan je hetzelfde antwoorden, James! En vooral zou ik niet gaarne over boord worden gezet door deze schavuiten met het uiterlijk van gentleman! Je hebt die revolver immers nog?

— Dat heb ik, Mylord — maar of ze zal schieten, weet ik niet, want ik heb het ding wel een kwartier lang in een broekzak gedragen, die half vol water stond!

— Geef ze mij maar! zeide Raffles glimlachend. Wij zullen zien wat er mee te doen valt. Wacht hier op mij, ik zal snel de kajuiten doorzoeken, of ik nog iets bruikbaar vind!

Raffles ging de lage deur binnen, die toegang gaf tot de middengang, en vlug liep hij van kajuit tot kajuit. In de laatste vond hij een geweerkast, en daarin twee voortreffelijke Remingtons, met een kist vol patronen, kogels zoowel als hagelpatronen.

Hij nam de twee geweren uit de kast, benevens een kistje met een hondertal geweerpatronen, en had de wapens juist verborgen onder de half opengeslagen dekens van een bed in een ongebruikte kajuit vlak bij de deur, toen het gerucht van een worsteling hem tot spoed aandreef.

Hij rukte de deur open, en zag dat Henderson in een strijd was gewikkeld met den zwarten hofmeester, zelf een reus en nog een man dien hij niet gezien had, en die er uitzag als een machinist. De neger had Henderson blijkbaar bij verrassing besprongen, en had zijn sterke armen uit alle macht om zijn hals gekneld, terwijl de machinist een zware ijzeren staaf ophief en daarmee zeker zelfs den harden schedel van Henderson zou hebben verbrijzeld, als Raffles ook maar een seconde getalmd had.

Hij sloeg den man met de kolf van de zware revolver op het hoofd, en de ijzeren staaf ontviel hem. Tegelijkertijd paste Henderson, die nu schik in het geval scheen te krijgen, luid lachend een veel gebruikte truc der Japansche worstelaars toe, door zijn rechtervoet snel wat achteruit te brengen, zoodat de neger het evenwicht verloor, onwillekeurig wat voorover kwam hangen, en toen door den reus over zijn schouder heen in een geweldige boog als een zak meel tegen het dek werd geslingerd, waar hij voorloopig geen kwaad meer kon doen, want de val had hem een arm doen breken.

Maar op dat betrekkelijk kleine schip was

het niet zoo gemakkelijk zich te verweren tegen een overmacht, want nu kwamen alle anderen aanstormen, op den roerganger na, die blijkbaar eerst had willen afwachten wat de verraderlijke overval van den neger en den machinist zou opleveren.

Het bleek nu dat twee hunner van revolvers waren voorzien, terwijl twee anderen looden knuppels in de vuist geklemd hielden.

— Geef je over, wie je ook bent! schreeuwde Harrow, zijn browning opheffend.

Raffles verloor geen tijd met te antwoorden, maar vuurde aanstonds, en de kogel ging Harrow door den arm, die met een schreeuw van pijn en woede zijn wapen moest laten vallen. Een zijner mannen bukte er naar om het op te rapen, maar Henderson greep hem bliksem-snel in den nek, trok hem naar zich toe, zooals een het een klein katje zou doen, tilde hem boven zijn hoofd en slingerde hem verweg, zooda de man tegen de reeling terecht kwam, en bijna in zee zou zijn geschoten.

Er kwam een hoofd boven het trapje naar de machinekamer te voorschijn, zeker van een tweeden machinist, en een zwaar stuk ijzer vloog Raffles rakelings langs het hoofd. Hij schoot en het hoofd verdween als bij tooverslag.

De man met het kale hoofd was het kalmst gebleven, en mikte, half verborgen achter den eenen wand van de middenkajuit zorgvuldig en rustig op Raffles.

En misschien zou het op dien dag met den grooten avonturier gedaan zijn geweest, als het slecht bestuurde schip op het oogenblik dat het schot kraakte niet juist den neus in de golven had gedoken, waardoor de kogel zijn doel op een paar milimeters na miste.

Raffles deed het beter, en velde den kaalhoofdige met een goed gericht schot, dat hem languit op het dek deed neerstorten.

Van dat oogenblik af kon de strijd als beslist worden beschouwd.

Juist de mannen met de vuurwapens waren buiten gevecht gesteld, en die met de knuppels zagen wel in dat de zaak voor hen verloren was, gooiden hun wapens over boord en staken zwijgend, met verbeteren woede de handen omhoog.

— Over boord smijten, Mylord? stelde Henderson lakoniek voor.

— Voorloopig nog niet, James! Niets schaaft zoo zeer als overdrijving! Bind hen met die touwen daar, maar stevig.

Zwijgend en vlug verrichtte de reus dezen arbeid, en een paar minuten later lagen de twee

knotsheeren stijf als bokkingen en met de armen tegen het lijf gebonden op het voorschip.

De kaalhoofdige bleek zwaar gewond te zijn, en was buiten kennis. Raffles verbond hem haastig met behulp van een uitstekend voorziene verbandkist.

Raffles zelf had een onbeduidende wonde opgelopen aan den benedenarm die hij haastig liet verbinden door Henderson, en niet zoodra was dit geschied, of gij beval :

— Sein dadelijk aan dat andere schip, dat zij weer moeten omdraaien, James! Verzin maar wat!

Henderson snelde naar de hut van den marconist, rukte de deur open, en drukte den hefboom van het uitzendtoestel neer, om het attentiesein te geven. Toen bleef hij een oogenblikke strak naar het toestel kijken, hiet het hoofd op, bromde iets tusschen de tanden, en snelde weer terug :

— Het spijt mij, Mylord — het gaat niet! Een kogel, misschien wel van ons zelf heeft een der condensors geraakt. Het zou wel een half uur duren, voor we ze gerepareerd hadden.

Raffles fronsde even de wenkbrauwen, haalde toen de schouders op, zei kortaf :

— Dan is het noodlot naar het schijnt tegen ons! Maar wij zullen ons niettemin tot het laatste blijven verzetten. Alles zou goed gaan, als deze boot maar sneller liep dan de andere, en dat is helaas niet het geval! Haal de geweren hier. Breng die kerels op een veilige plek, ergens in het onderschip, zoodat zij hier niet in den weg liggen.

Het bleek bij een haastig onderzoek, dat de „Hawk” alles bijeen gerekend zeven mannen aan boord had gehad en drie vrouwen. De man aan het stuurrad begreep nu zeer goed wat er was geschied, maar hij had toch zijn post niet verlaten. De hoofdmachinist lag met een kogel door het hoofd, onder aan het trapje naar de machinekamer, en zijn revolver lag nog naast hem, de tweede machinist lag buiten kennis, twee mannen, geheel ongedeerd, bevonden zich nu in de voorpiek, tusschen een hoop touwen en verfblikken in, de kaalhoofdige was zwaar gewond, en de zevende man had een tik van Henderson gekregen, en rekende dus in de eerste uren niet mee.

Zoo vlug mogelijk werden deze vijf tegenstanders over het schip verdeeld, zoodat zij elkander niet zouden kunnen helpen of bevrijden. En tot den roerganger sprak Raffles rustig, hem met zijn grijze oogen doordringend aanziende :

— Als je je leven lief hebt, vriend, dan zou

ik je den raad willen geven, het roer niet in den steek te laten, en kalm te blijven staan, waar je nu staat. Ik heb alle reden om te wenschen, dat dit schip niet op drift geraakt, of onbestuurbaar wordt.

De man knikte stug, zonder iets te zeggen.

— Maar de machine, Mylord? vroeg Henderson zacht, toen de twee mannen viug weer naar het middenschip liepen, teneinde de plek te bereiken waar de geweren waren.

Inderdaad had Raffles daar reeds aan gedacht. De motoren liepen op dit oogenblik voortreffelijk, zonder dat iemand er zich om behoefde te bekommeren. Maar er zou toch nu en dan toezicht moeten zijn. Een groote scheepsmotor is toch altijd nog iets anders dan een viercilinder van een automobiel!

— Ga eens zien, of alles goed werkt, en op het hoogste toerental, James, en kom dan dadelijk terug. Binnen een kwartier kan dat andere schip bij ons zijn.

De reus dook omlaag langs het smalle trapje, hetgeen niet zonder moeite in zijn werk ging, en Raffles spoedde zich naar de voorkajuiten, teneinde de beide geweren te gaan halen. Hij wist met volkomen zekerheid dat Henderson en hij van dit oogenblik af voor hun leven zouden moeten vechten. De Gangsters — dat zij het waren, kon geen oogenblik anger betwijfeld worden — zouden hem zeker niet sparen, al was het maar uit wraakzucht, zelfs al zouden zij niet vermoeden, wie hij in werkelijkheid was, dat wil zeggen een der felste, hardnekkigste en schranderste vijanden der Amerikaanse bandieten, en vooral van die in New York en Chicago.

Tot op dat tijdstip had hij zich in het minst niet bekommerd om de drie vrouwen, die bij het eerste schot verschrikt en schreeuwend dekking hadden gezocht terzijde van de middenkajuit, maar toen hij de hand uitstreckte naar de deur die toegang gaf tot de kajuiten was hij wel verplicht, terdege rekening met deze dames te houden!

Want nog voor hij de knop had aangeraakt ging de deur open en een der blondste vrouwen trad onmiddellijk naar buiten, bleek maar vastberaden, en beet hem toe :

— Nu is het uit! Geef je nu maar gewonnen, graaf, of Mylord, of wat je anders mag zijn!

Haar rechterhand bewoog even, en toen Raffles langzaam het hoofd boog, kreeg hij het kleine, veelbeteekenende, zwarte ding in het oog, dat die kleine, witte, met ringen overladen hand stevig vasthield, opdat het hem den dood zou brengen bij de minste beweging.

HOOFDSTUK IV.

HET GEVECHT.

Toen ging het hoofd van Raffles langzaam weer naar boven, en hij keek vlak in het gezicht van de vrouw. Zij was zeker een jaar of dertig, maar deed haar uiterste best, er veel jonger uit te zien. Zij droeg half kort geknipt haar, dat stellig was geverfd, en dat gold ook voor haar lippen, wenkbrauwen en wippers. Maar die lippen, geverfd of niet, waren nu strak en vast opeengeklemd, en in de harde oogen las Raffles zijn lot, zoo duidelijk alsof zij het had uitgescreuwd, wanneer hij maar een enkele beweging zou maken.

Toen gingen zijn blikken langzaam over den schouder van de vrouw heen naar de roodharige jongedame, die haar op den voet volgde, en die op dat oogenblik ongeduldig uitriep :

— Ga eens wat op zij, Cissy, want dat ding is loodzwaar !

De vrouw met het vlasblonde haar, die aldus was aangesproken deed een stap terzijde, zonder evenwel Raffles uit het oog te verliezen, en toen zag deze wat er zoo zwaar woog — het was het kistje met de kostbare geweerpatronen !

Geheel onwillekeurig maakte hij een beweging om op de vrouw toe te treden, maar onmiddellijk werd het kleine, zwarte ding levendig, en scherp klonk de stem van de vrouw die het vasthield :

— Denk er om — ik schiet, als je maar een vinger beweegt ! Ik geloof dat wij elkaar langzamerhand leeren kennen, en de jongens op de „Wellington”, moeten gelijk hebben !

— En wat zeggen de jongens ? vroeg Raffles beminnelijk.

— Zij zeggen dat je portret sprekend op dat van een zekeren Raffles lijkt, dien een van hen maar al te goed gekend heeft ! Dave Snarley heet hij — ken je hem ?

Cissy had dit zeer snel gevraagd, waarschijnlijk om Raffles te verrassen. Op diens gelaat echter vertrok zich geen spier, toen hij rustig antwoordde :

— Neen, ik heb niet het genoegen gehad, een heer van dien naam ooit te ontmoeten !

Raffles kende echter dien Snarley maar al te goed ! Hij was een van de gevaarlijkste bandieten die Chicago ooit geteld had, en scheen

nu de wijk te hebben genomen naar New York, om daar zijn praktijken voort te zetten. Hoe zeer die man Raffles moest haten — de groote avonturier wist dit beter dan wie ook. En die bevond zich nu aan boord van de Wellington, het schip dat nu al duidelijk zichtbaar was met het bloote oog en dat binnen tien minuten ter plaatse zou kunnen zijn !

Cissy zeide hoonend :

— Natuurlijk, je zou wel gek zijn, als je het bekende ! Nu, het komt er ook niet op aan. Grace, dadelijk over boord met den schietrommel ! Wij zullen eens zien of wij drie kleine vrouwtjes niet tot stand kunnen brengen, wat zes kerels niet hebben kunnen doen.

En Raffles moest het aanzien, hoe de vrouw met den bevalligen naam van Grace met het zware kistje naar de verschansing liep, en het niet zonder inspanning over boord liet vallen.

Maar Raffles was een paar seconden eerder met zijn blik terug dan Cissy, die nu eenmaal een vrouw was, en eveneens met haar oogen de vriendin had gevolgd, die het gevaarlijke kistje moest doen verdwijnen.

Hij zag dat haar blikken nog altijd wat op zij waren gericht, en bliksemsnel sprong hij terzijde. Zoo snel zij kon en op goed geluk bijna haalde Cissy tweemaal den trekker over, en het antwoord was een doffe schreeuw en de val van een zwaar lichaam — maar het was niet dat van den man die tegenover haar stond !

Een van de kogels was over het lage dek van de middenkajuit heengegaan, en had den roer-ganger midden in het voorhoofd getroffen.

Raffles greep den gewapenden arm, voor de vrouw voor de derde maal kon vuren, en had haar het wapen in een ommezien ontfutseld. Toen zeide hij op scherp toon :

— En nu genoeg met deze grappen ! Dwing mij niet om ruw te worden, want dat vind ik vreeselijk, als het vrouwen betreft.

Op het hooren van de schoten was de reus haastig het smalle trapje weer opgeklauterd, bleek van onrust, maar zoodra hij Raffles ongedeed zag riep hij :

— Dat komt er van, als er niet gedacht wordt

aan die drie meiden, Mylord!

— Ho ho, een beetje meer hoffelijkheid, James, bestrafte Raffles hem. Loopt de machine goed?

— Als een lier, Mylord — maar het schip schijnt raar te doen! Hoe zou dat komen?

— Omdat de roerganger dood is! Deze jongedame heeft hem zelf naar de andere wereld geholpen — en ik vrees dat het voor hem een zeer onaangename wereld moet zijn!

— Wat is er eigenlijk gebeurd, Mylord?

— Dat canaille daar — hola — nu zou ik bijna zelf onbeleefd worden! — die jongedame heeft het kistje geweerpatronen over boord geworpen! Maar misschien kunnen wij er er hier of daar nog wat vinden. Sluit hen op in het ruim, James, en vlug wat! Versper de deur met een watervat of iets dergelijks.

— Binden Mylord?

— Neen, dat is niet noodig, en het zou ons te lang ophouden. Wij moeten nog meer doen! Ik zal het stuur wenden, zoodat wij wat meer voorsprong krijgen, minstens een half uur, en jij kunt in dien tijd den radiozender herstellen!

— Keeren wij op onzen weg terug, Mylord? vroeg Henderson, tamelijk ruw de drie van woede en teleurstelling bleeke vrouwen op een hoopje drijvend, zooals een herdershond het de schapen doet.

— Slechts tijdelijk James! Naar de Azoren kan ik niet terug gaan — om begrijpelijke reden. Voor mij zijn de Staten veiliger. Vlug wat, ik neem het roer!

En terwijl de reus de drie vrouwen met allerlei aanmoedigende maar niet bepaald vriendelijke uitroepen voor zich uitdreef, snelde Raffles over het dek, vond inderdaad den roerganger reeds dood, met een klein, zuiver rond gat in het voorhoofd, en greep nog juist bijtijds het roer om te voorkomen dat de „Hawk” stuurloos geworden, dwars op de vaartrichting kwam.

Hij liet de Hawk een grooten boog beschrijven, en de menschen aan boord van de „Wellington” moesten nu door den kijker reeds zeer duidelijk kunnen waarnemen dat er aan boord van de „Hawk” iets gaande was.

Maar dat kwam er nu toch niet meer op aan, want dat moest men daarginds al lang begrepen hebben.

Raffles liet zijn scherpe oogen over de oppervlakte van de zee gaan. Zij was geheel verlaten, op een enkele groote mailboot na, die echter rustig haar weg vervolgde. Zeer waarschijnlijk was het een Fransch schip, of wellicht een

Spaansch, dat veel te laat op de plek was aangekomen om nog iets van het ongeluk te zien, anders zouden er stellig wel booten uitgezet zijn, of het schip had zijn koers gewijzigd.

En dit was niet te verwonderen, want er waren reeds uren voorbij gegaan, sedert het noodlottig tijdstip dat hij en Henderson in zee waren gestort. Een oogenblik stond hij peinzend voor zich uit te staren op het dek, denken aan het noodlottig toeval, aan de geheimzinnige macht die de levens der arme menschen beheerscht, en die het mogelijk maakt dat als gevolg van een betrekkelijke kleinigheid als een warmlopende cylinder binnen korten tijd twee menschen het leven verliezen, schurken waarschijnlijk, maar dan toch menschen! En de kogel die een van die menschen doodde, die was voor hem bestemd geweest!

De „Hawk” had intusschen den halven cirkel voltooid, en voer nu zoo snel de machine maar wilde loopen weer terug in de richting van de Azoren, waarvan zij thans minstens driehonderd zeemijlen verwijderd was. Raffles had den wedstrijd zoo goed kunnen zien om niet te weten, dat de Wellington ieder kwartier een paar mijlen op de „Hawk” zou inloopen — en zij was er op dit oogenblik geen vijf meer van verwijderd!

Er verliepen omstreeks twintig minuten zonder dat zich iets anders voordeed dan dat de andere motorboot zich steeds duidelijker afteekende tegen den donkerwordenden hemel, toen Henderson weer te voorschijn kwam.

— Klaar, Mylord! riep hij vroolijk. Het werkt nu weer uitstekend, zou ik zeggen. Moet ik iets seinen?

— Voorloopig valt er iets anders te doen, James! Doorzoek het heele schip, en doe je best om nog ergens geweerpatronen te vinden, voor de twee Remingtons. Met revolvers alleen zullen wij niets kunnen uitrichten, vrees ik. Het zal een gevecht op grooten afstand moeten worden, dat is het eenige dat ons misschien nog kan redden.

— Maar als de radio weer werkt, Mylord — waarom zenden wij dan geen S.O.S. uit? Binnen een paar uren zou er wel een of ander schip te hulp komen!

— Maar die hulp zou ik het allerlieft vermijden, James! zeide Raffles glimlachend. Wij hebben ongetwijfeld gehandeld in een toestand van volkomen wettige zelfverdediging, maar het zou mij toch zeer lastig vallen, een aannemelijke verklaring te geven van de

vreemde omstandigheid, dat wij ons hier aan boord van dit schip bevinden. Onze vijanden zouden overigens zeker niet nalaten, hunne vermoedens te uiten aangaande mijn identiteit! Neen, het is veel beter, als wij tot het uiterste pogen, dit zaakje zelf te beredderen!

Henderson trok een grappig gezicht, floot even, en zeide, zich omkeerend en half voor zich heen:

— Dan ben ik wel hard bang, dat dit het laatste zaakje is dat er ooit te beredderen valt. Maar dat belette hem toch niet om dadelijk ijverig te gaan zoeken, en na een kwartier was hij er werkelijk in geslaagd, hier en daar nog eenige patroonmagazijnen te ontdekken, passend voor de Remingtons. Alles bijeen zouden zij de beschikking krijgen over 36 schoten. Het was zeker niet heel veel — en er mocht niet met het kruit geknoeid worden, dat was zeker! Hij zelf had nog een verdragende revolver, dan was er nog een groote browning, tezamen met ongeveer zeventig patronen, en daarmee moesten zij het dus maar doen.

Toen hij met zijn buit kwam aandragen, glimlachte Raffles flauwtjes, en zei:

— Het is in ieder geval beter, dan volstrekt niets, James!

Meer is er zeker niet, Mylord! Ik heb in alle hoeken en gaten gezocht. Hoe lang zou het nog licht blijven?

Zeker nog wel vier uren, James! De nachten op deze hoogte en om dezen tijd van het jaar zijn zeer kort — helaas! Want bij duisternis zouden wij meer kans hebben, te ontsnappen!

En dat alles is mijn schuld! zeide Henderson met gebogen hoofd. Als mijn ijdelheid mij geen parten had gespeeld...

— Beschuldig je zelf niet James! viel Raffles hem in de rede. Je uitvinding heeft stellig waarde, al was zij nog niet geheel en al volmaakt. Neem je werk weer op, zoodra wij dit ontloopen zijn!

— Als het dan maar niet voor goed moet blijven rusten, zeide Henderson op ernstigen toon, en met den blik gericht op het vaartuig, dat daar achter hen kwam opzetten, en dat binnen een half uur tijds binnen gewerschotsafstand zou zijn gekomen.

— Houdt het roer vast, James! zeide Raffles na eenige oogenblikken. Ik zal mij eens gaan overtuigen of de zender werkt!

Henderson nam het kleine stuurrad over uit de handen van Raffles, en zag hoe deze zich verwijderde in de richting van het vertrekje, waar het radiotoestel stond opgesteld.

Toen Raffles omstreeks een kwartier later terugkeerde droeg hij de twee geweren, de revolver en de browning, en zeide, terwijl hij de wapens neerlegde onder het bereik van zijn hand:

— Ik maak je mijn compliment, James — het toestel is weer volkomen in orde.

— Geloof U, dat wij er leelijk aan toe zijn, Mylord?

— Eerlijk gesproken, James — ja, dat geloof ik! De Wellington is niet alleen veel sneller, maar ook grooter dan ons vaartuig. Er kunnen daar gemakkelijk twintig personen aan boord zijn genomen. Wat erger is — die grootte veroorlooft ook, een klein kanon of althans een zware mitrailleur mee te voeren! Zij hebben reeds tweemaal geseind om bij te draaien!

— En — mag ik vragen, wat Mylord geantwoord heeft?

— Ik heb in het geheel geen antwoord gegeven, James!

— Nu, dat zal wel even duidelijk voor hen zijn geweest, als een of ander hartig scheldwoord! meende Henderson.

— Ze moeten nu wel begrijpen dat de „Hawk” niet meer in handen is van hun maats!

Het was alsof men aan boord van de Wellington slechts op het uitspreken van deze woorden gewacht had om er een zeer veelzeggend antwoord op te geven, want zeer snel achter elkaar kletterden acht of tien kogels vlak naast de twee mannen, en ketsten af op het staal van de hoekpijlen, waartusschen het kajuitdak was opgetrokken.

— Daar begint het spelletje, James! schreeude Raffles. Ga liggen! Je bent de prachtigste schietschijf dien ze zich kunnen wenschen! Ga dan toch liggen, domkop! Ze gebruiken een mitrailleur!

— En het roer dan, Mylord?

— Dat kun je ook liggend wel blijven vasthouden!

Raffles had de beide geweren gegrepen, met het handje vol patronen, strekte zich languit op het achterdek, en trok Henderson met zich neer.

Hun gelaat was nu in tegenovergestelde richting gewend — Henderson keek in de richting van den voorstevan, en hield, op zijn buik liggend, het stuurrad bij de onderste spaken vast, en Raffles keek uit over de lage verschansing, naar de Wellington, die dreigend kwam opzetten.

Raffles kon daarbij spoedig van twee kleine voordeelen gebruik maken. Ten eerste was de

boot gelukkig van een stalen romp voorzien, waarvan de uitstekende rand hem een weinig beschermde, en ten tweede had hij de zon schuin in den rug, zoodat het licht hem niet verblindde, en hij zorgvuldig kon mikken.

Hij had den kijker meegenomen, en schoof zich vooruit tot hij vlak voor een der beide keepen kwam te leggen, die zich in den opstaanden rand van het achterdek bevonden, recht achter het roer, en die bestemd waren, om er ankerkettingen door te laten. Die keepen waren even hoog als de opstaande rand, ongeveer twintig centimeter, bijna vijf centimeter breed, en leverden aldus een paar voortreffelijke schietgaten op.

Raffles bracht het instrument voor zijn oogen, en al spoedig telde hij op het voorschip van de Wellington een zestal mannen, sommigen knielend, anderen staande.

Degenen die knielden bedienden inderdaad een mitrailleur, die er uitzag als een gewone, Amerikaansche legermitrailleur, waarvan Raffles er tijdens den grooten wereldoorlog heel wat te zien had gekregen.

Het ding stond op een soort van stevige driepoot, en Raffles kon zeer duidelijk het doodelijke lint met de patronen zien, dat zich kronkelde als een slang.

Hij vond het schieten van de menschen aan boord van de Wellington zeer verklaarbaar. Ook daar hadden zij natuurlijk goede kijkers, en zij hadden drommels goed gezien dat die reusachtige figuur achter het stuurwiel onmogelijk een der lieve vrienden van de bende kon zijn! Zij moesten daardoor ook begrijpen dat de Hawk in de macht was geraakt van de geheimzinnige verongelukten, die door het noodlot aan boord van dat schip waren gevoerd.

Misschien dacht men daar wel dat die groote kerel was geraakt, omdat hij zoo plotseling was verdwenen, want de mitrailleur zweeg, en men wachtte zeker af, dat het schip stuurloos zou gaan rondzwaaien.

Toen dat echter niet geschiedde, begon het helsche ding plotseling weer woedend te blaffen, in een wolkje van witte rook, en als het ware hijgend van drift, en de kogels vlogen zoo dicht over den neerliggenden reus net zijn zwaar lichaam heen, dat enkelen zijn kleeren zelfs raakten en schroeyden.

Raffles trok een der geweren bij den loop

naar zich toe, laadde het, schatte zorgvuldig den afstand, stelde vizier in, bracht de kolf aan zijn schouder, steeds het hoofd zoo diep mogelijk gebukt houdend, en stak den loop van het wapen door de inkeeping.

Op dat oogenblik bevond de Wellington zich op een afstand van omstreeks zeshonderd meter.

— Ik moest Charles Brand hier hebben! zeide Raffles met een zucht. Die duivelsche scherpschutter zou hier goed werk kunnen verrichten. Ik zal intusschen zien wat ik er van maken kan!

Hij mikte met de grootste zorgvuldigheid op het kleine figuurtje, dat voor de helft te voorschijn kwam achter den venijnig vuurspuwenden mitrailleur, en drukte af.

De mitrailleur bleef blaffen, maar de kogels hielden op met hun weemakend, sissend gefluit. Zeer ver boven de hoofden der twee mannen verloren zij zich in de ruimte. Het lint kronkelde nog, het lint met de patronen als een gifspuwend slang, maar de hand die het wapen bestuurdde was verlamd!

Er scheen wat verwarring te ontstaan onder de lieden op het voorschip, en degenen die stonden, knielden op hun beurt haastig neder.

De wind, die een weinig was komen opsteken tegen het einde van den dag, droeg het zwakke geluid van woedende kreten en bedreigingen naar Raffles over.

— Eentje neergepapt Mylord? vroeg Henderson rustig, zonder om te zien.

— Ik geloof dat ik den kanonnier heb geraakt James! Maar zij zullen er wel meer hebben, vrees ik.

Die vrees werd bewaarheid, want een ander nam de plaats in van den man die den mitrailleurkolf bestuurd had. Hij schoot niet zoo goed als zijn voorganger, maar hij schoot toch nog goed genoeg!

De kogels drongen met schrikaanjagende snelheid in den achterwand van den kajuitopstand, en doorzeefden dien letterlijk met kleine, keurig ronde gaatjes.

En die gaatjes kwamen hoe langer hoe lager, en Henderson wist niet, hoe klein hij zich moest maken, totdat hij met het gezicht tegen de planken rustte van het achterdek, waarop hij lag uitgestrekt.

HOOFDSTUK V.

REDDING IN DEN NOOD.

Raffles schoot snel achter elkaar drie kogels af en een er van trof althans doel, want een der knielende figuurtjes sprong op, zwaaide wat heen en weer, hief de armen ten hemel, en scheen toen om te vallen, als een kegel, die door den houten bal geraakt wordt.

Van de overigen was al spoedig niets meer te zien.

En wat erger was — er moest een stalen schild geplaatst zijn voor den mitrailleur, waardoor alleen nog maar de dreigende loop kwam heen-steken, en van het hoofd van den schutter was niets meer te zien.

— Zet het roer vast, Henderson, laat je van het dek glijden, en tracht de motoren sneller te laten loopen! beval Raffles kortaf. Hier is touw!

In een zeer moeilijke houding, bond de reus het roer stevig vast in denzelfden stand, en liet zich omlaag glijden in de kuil.

Hij bleef ongeveer tien minuten weg, en zeide, onzichtbaar blijvend voor den schutter achter den mitrailleur :

— Nu kan zij onmogelijk harder loopen, Mylord!

— Dan hebben wij het uiterste gedaan, James, en voor het overige zal de hemel over ons lot moeten beslissen! Neem het tweede geweer, en help mij! Voor het oogenblik schijnen zij daarginds genoeg te hebben van het spel met den mitrailleur.

Inderdaad zweeg het doodelijke instrument sedert eenige oogenblikken.

Op het voordek waren toen slechts zeer weinig personen te zien, en die nog maar ten halve!

Henderson, die snel even het hoofd had opgestoken, zeide met grimmigen spot :

— Het is gelukkig dat zij geen snelvuur-kanon aan boord hebben, mylord! Daartegen zouden wij weinig kunnen uitrichten!

— Het is duidelijk, James, dat die lieden hun schip zoo lang mogelijk willen doen doorgaan voor een onschuldig plezierjacht. Ik vermoed dat die mitrailleur onder normale omstandigheden goed verstopt is in een geheime

bergplaats, en pas te voorschijn wordt gehaald in gevallen als deze.

— Wat zijn zij eigenlijk voornemens, Mylord?

Raffles tuurde een oogenblik ingespannen door den kijker, en antwoordde na een paar minuten :

— Ik denk dat zij kriegsraad houden. Niets beweegt zich op dit oogenblik. Ik zie ook niemand meer.

— Geloof U dat zij het op ons leven voorzien hebben, Mylord?

Raffles glimlachte even, en zeide toen :

— Dat lijkt mij wel waarschijnlijk! Het schieten met een mitrailleur behoort nu niet bepaald tot de zachtzinnigste manieren om andersdenkenden tot rede te brengen.

Hij keek opnieuw door zijn kijker, maar zag niets bijzonders.

Het was alleen duidelijk zichtbaar, dat de „Wellington” ook al liep de Hawk nu op haar grootste snelheid binnen een uur haar prooi moest hebben ingehaald, en misschien wel binnen korteren tijd. En in dat geval waren de twee mannen stellig verloren, want zij zouden het niet kunnen volhouden tegen zulk een overmacht. De munitie zou ook spoedig uitgeput zijn.

Zou het over een uur reeds geheel donker zijn? Het moest betwijfeld worden. En toch moest Raffles het uiterste doen, meende Henderson, om het zoo lang uit te houden, want onder bescherming van de duisternis, en zeker als er geen maan was, zouden zij wel kunnen ontsnappen.

De zon was zooveen ondergegaan en de hemel kleurde zich in het Westen vlammend rood, dat langzaam overging in een diep paars.

En de afstand tusschen de beide booten verminderde ternauwernood, hetgeen Raffles wel eenigszins verbaasde.

Het wekte den indruk, alsof de achtervolgers er zich tevreden mee stelden, den afstand te bewaren, en het wild alleen niet uit het oog te verliezen.

Wat beoogden zij daarmee? Raffles begreep het niet goed.

De afstand was gering genoeg, om den mitrailleur weer in werking te stellen, en toch lieten zij dit na. Waarom? Raffles had duidelijk door den kijker kunnen waarnemen, dat het lint nog ang niet opgebruikt was.

De stalen kogels glinsterden, voor zoover zij zichtbaar waren, onheilspellend in het 1ste licht, dat over de golven speelde.

Toen viel het hem plotseling te binnen, dat wellicht zijn laatste schot het fijne instrument, dat den dood bracht, onbruikbaar had gemaakt! De kogel had misschien den trekker getroffen, of het opschuivingsmechaniek of een ander teer onderdeel.

Raffles wilde de proef nemen. Hij nam zijn reispet met grooten klep af, van geruite stof, en stak dit hoofddekseel met behulp van een korte handspaak een decimeter boven den opsatanden rand uit.

Onmiddellijk kraakten er snel achtereen twee schoten — en twee kogels zoemden voorbij, als groote bromvliegen, en een daarvan nam de pet mee.

Raffles moest dus goed hebben geraden, en een gelukkig schot van hem was door de opening in de stalen plaat gegaan, waardoor de schutter moest zien om te kunnen schieten, en had het doodelijk werk onbruikbaar gemaakt.

Maar goede gewerschutters waakten daar-ginds nog altijd!

Slechts geleid door zijn woedende begeerte tot wraak schoot Henderson terug, zonder zelfs op iets te mikken, en dadelijk klonk de stem van Raffles koeltjes:

— Dat was een kostbare patroon verspild, James. Ik zal je moeten verzoeken, te bedenken, dat je niet in een schiettentje staat, maar tegenover een troep kerels, die het op ons leven voorzien hebben!

Henderson boog beschaamd zijn groot hoofd, en zei:

— Dan moest ik maar liever dat geweer uit mijn handen leggen, Mylord! Ik voel altijd een tinteling in mijn vingers, als ze op mij schieten!

— Een weinig zelfbedwang, James, dat is alles.

Hij tuurde weer scherp door de inkeeping, en Henderson zag hoe langzaam zijn rechter wijsvinger zich om den trekker knelde en toen kraakte het schot en daarop de Wellington kwam een arm met een gapende hand voor een zeer kort oogenblik boven de verschansing uit, en viel toen slap weer neer.

— Die was tenminste raak, Mylord! riep

Henderson uit. En ik heb niet eens iets gezien!

— Ik wel, James — een oorlelletje, en dat was juist voldoende!

Intusschen nam de duisternis vrij snel toe, zooals steeds op deze hoogten.

Over een kwartier zou de duisternis volkomen zijn. De maan vertoonde zich — maar slechts als een zeer kleine sikkelsikkel, en ook die werd nog meestentijds verborgen achter aandrijvende wolken.

Henderson keek in groote spanning uit naar het achtervolgende schip, dat hoe langer hoe onduidelijker werd, ondanks zijn lichtgrijze kleur. Over vijf minuten zou er niets meer van te zien zijn, op dien grooten afstand!

Maar nauwelijks had Henderson dit bedacht of hij slaakte onwillekeurig een kreet, en drukte zich zoo plat tegen het dek, alsof hij er wel in had willen kruipen, want plotseling zette een oogverblindend licht de Hawk in zulk een helder schijnsel dat alles zich haarscherp afteekende, beter nog dan het overdag had kunnen geschieden! Beter tenminste voor de achtervolgers, maar helaas niet voor de achtervolgden, die nu pas de tactiek van de gangsters begrepen. Zij hadden rustig den nacht afgewacht, wel wetend dat zij dan ver in het voordeel zouden zijn.

Zelfs al zou de Hawk een zoeklicht hebben bezeten, dan zou het onder deze omstandigheden zelfmoord zijn geweest, het te willen gaan bedienen want bij de geringste beweging die Raffles maakte, kraakte er een schot, en de doodelijke kogel vloog vlak over hem heen, en boorde zich in het hout van de kajuit. De lichtbundel moest afkomstig zijn van een zeer krachtig zoeklicht, en op zijn minst een paar honderd duizend kaarsen sterk want het was onmogelijk, er in te zien, en van schieten was volstrekt geen sprake meer.

Toch loste Raffles op goed geluk en met bijna geheel gesloten oogen twee schoten, in de hoop, de lamp te treffen, die daar op zulk een noodlottige wijze haar rol was komen te spelen in het drama dat zich nu ontwikkelde.

Het was thans ook niet langer mogelijk, waar te nemen of de Wellington naderde.

Meedoogenloos bleef de lichtbundel aan de Hawk vastkleven, ofschoon Henderson, steeds liggend, het roer weer had losgemaakt, en een paar malen poogde, door zeer snelle wendingen buiten den fatalen greep van de melkwitte lichtstraal te raken.

Maar het zoeklicht draaide getrouw mee, even snel als de boot zwenkte, en toen gaf de

reus het op, zette het roer weer vast met de touwen, legde zich plat op het dek neer, schoof zich wat naar voren tot hij naast Raffles te liggen kwam, en zei bedaard :

— Nu zal het zeker niet lang meer duren, Mylord !

— Misschien, James !

— Misschien ? herhaalde de reus. Wat zouden wij nog kunnen uitrichten tegen dat helsche licht in ? Als wij een vinger boven de verschansing uitsteken wordt hij afgeschoten ! Zij hebben daar bepaald prijswinnaars aan boord, scherpshutters als mijnheer Brand er een is ! Neen, ik denk dat het gedaan is — of een schip moest ons zien, en ons te hulp komen !

— Dat is niet zeer waarschijnlijk, in deze streek van den Oceaan, James !

— Zijn wij nog ver van de Azoren ?

— Minstens drie uren varens, met dezelfde snelheid !

— Maar zijn er hier dan geen visschers in de buurt ?

— Des nachts ? Neen, James, die wagen zich niet zoo ver van de kust af ! Drie uren met een raceboot is nog geen drie uren met een prauw of een kleine jol ! En zelfs al zouden hier van die inlandsche visschers zijn, geloof je soms dat die kerels daarginds zich daardoor ook maar een oogenblik zouden laten afhouden van hun taak ? Wel, zij zouden eenvoudig over die schepen heen varen ! Een gangster kent nu eenmaal geen medelijden — dat noemt hij iafhartige zwakheid.

Raffles had nauwelijks den mond weder gesloten, of een stem, luid en krachtig, riep over het water :

— Stop onmiddellijk, wie je ook bent, of we varen je in den grond !

— Zij maken van een scheepsroeper gebruik, Mylord, maar ze moeten dan toch wel dicht bij zijn !

— Op geen driehonderd meters meer, James !

— Zullen wij stoppen ?

— Dat doen wij in geen geval, James ! Integendeel ! Maak het roer los en houdt scherp op het Noorden aan !

— Op het Noorden, Mylord ? Maar dan verwijderen wij ons weer van de Azoren !

— Dat doet er niet toe ! Doe wat ik je gezegd heb ! En wees om 's hemels wil voorzichtig, want dit helsche licht laat de minste bijzonderheden uitkomen !

Henderson kroop over het dek achteruit, draaide zich om, en, terwijl de kogels hem de kleederen in de holte van zijn lendenen in

reepen schoten, maakte hij haastig het touw weer los, greep de roerspaken van onderen, vlak boven het dek, en hij zegende op dat oogenblik den bouwer van het jacht, die het achterdek niet vlak had gemaakt zooals het pleegt te zijn op een groot zeiljacht, maar het had voorzien van een opstaanden rand !

In een wijden boog zwaaide het vaarttuig om, zoo vlug, dat het voor een zeer kort oogenblik buiten den lichtbundeel kwam. Het duurde nauwelijks twee seconden, maar het was voor Raffles voldoende, om te kunnen waarnemen dat de Wellington zeker niet verder dan een paar honderd meters van hen verwijderd was.

Haar stuurman was zeker niet verdacht op deze plotseinge manoeuvre en door de zeer groote vaart van het schip verloor het een weinig terrein bij het wenden.

Maar toen had het zoeklicht den vluchteling ook al weder beet, en nu naar het scheen voor goed.

— Ik geloof dat wij nu voor de haaien zijn, mylord ! zeide de reus berustend.

— Misschien nog niet, James ! antwoordde Raffles.

Zijn gelaat was bleek en strak, en het kwam Henderson voor alsof hij ingespannen luisterde.

— Van waar zouden wij nog hulp kunnen verwachten, Mylord ? Er is immers niets meer te zien op zee.

— Niet op de zee — Henderson — maar wel er boven, naar ik hoop ! Hoor je niets ?

Henderson spande zich tot het uiterste in, en eensklaps werd zijn gelaat vuurrood, en het scheelde weinig of hij was opgesprongen toen hij vol vreugde juichte :

— De „Adelaar” ! Het is mijnheer Brand, met den Adelaar ! Ik herken het geluid van den motor al ! Maar hoe is het mogelijk dat hij hier is ? Gebeuren er dan wonderen ?

— Het is bijna een wonder, James ! Het is de radio. Van morgen heb ik, nadat je het toestel hersteld had, mij aanstonds met hem in verbinding gesteld, en hem de plek genoemd, waar hij ons zou kunnen vinden !

En toen zwegden de beide mannen, en luisterden met een kloppend hart en innige dankbaarheid naar het langzaam maar gestadig in krachten toenemend geluid van den machtigen motor, die het nieuwste vliegtuig van Raffles voortdreef. Niet langer met benzine, maar met behulp van een vluchtig, sterk samengeperst gas, dat werd medegevoerd in stalen cilindres, en nu joeg de Adelaar voort door het zwerk met een snelheid die niet geringer kon zijn, dan

500 kilometer in het uur, en die waarschijnlijk nog vrij wat grooter was!

Zoo verstreken twee minuten, misschien drie, en toen werd het geluid van den motor bijna oorverdoovend!

Tegelijkertijd wendden de twee mannen het hoofd om, en staarden naar den donkeren nachthemel, en daarboven schoot met onbegrijpelijke snelheid een zwart ding voorbij, als een monsterachtig groote vleermuis!

Het kwam terug, veel langzamer nu, en op een hoogte van nog geen honderd meter boven de go ven.

En de menschen van de Wellington moesten iets vermoeden van den samenhang, want plotseling verliet het zoeklicht de Hawk, en werd omhoog gericht om naar dien vogel daar in den hoogte te zoeken, maar lachend juichte Henderson:

— Zij kunnen evengoed zoeken naar een speld in een hooiberg!

Het licht schoot schichtig heen en weer langs den hemel, maar het was veel minder snel dan het vliegtuig, dat met donderend motorgeronk op geringe hoogte boven de zee kruiste, heen en weer, telkens zwenkend, om dien verraderlijken lichtbundel te ontwijken.

En eensklaps werd het volkomen donker! Als bij tooverslag doofde het schelle licht uit, en het verscheen niet weer!

— Hoera! schreeuwde Henderson uitgelaten. Mijnheer Brand heeft hun lamp stuk geschoten! Nu zijn de partijen tenminste weer gelijk!

Aan boord van de Wellington scheen eenige verwarring te zijn ontstaan, en Raffles maakte er gebruik van, door het roer aanstonds weer om te werpen, en koers te zetten naar het Westen.

— Wat is dat, Mylord! riep Henderson ontdaan uit. Varen wij nu niet in de richting van de Amerikaansche Kust?

— Dat heb je goed opgemerkt, James! Inderdaad — wij gaan naar de Vereenigde Staten, als wij er tenminste in slagen! Ik heb met deze heeren nog een appeltje te schillen! Weet je dat dit schip vol verboden waar zit?

— Drank? riep Henderson verbluft uit. Zijn het smokkelaars?

— Zij zijn ook smokkelaars, Henderson, zoo wordt het beter uitgedrukt. Daarenboven moet er geld aan boord zijn, dat kan niet

anders. Wij zullen dus het nuttige met het aangename trachten te vereenigen!

Raffles had deze laatste woorden moeten uitschreeuwen, want het motorgeronk werd snel weder sterker, en eensklaps zwaaide een breede, schelle lichtbundel over het water — maar thans was hij niet afkomstig van de Wellington!

— De Adelaar! Onze brave Adelaar! jubelde Henderson. En daar is de Wellington!

Inderdaad, als gebaad in een zee van licht stevende daar de groote motorboot, en als Raffles gewild had zou hij thans gemakkelijk eenige van de lieden die daar opgewonden op het dek heen en weer liepen, met een paar welgemikte schoten hebben kunnen neerleggen. Maar dat strookte niet met zijn gevoel van rechtvaardigheid!

Nu was het geen gevecht meer met gelijke kansen, en het stuitte hem tegen de borst, mannen te dooden, die niet in staat waren, onder dat verblindende licht goed te schieten.

Het vliegtuig draaide in een cirkel boven het schip, zich steeds hooger opschroevend, maar geen oogenblik liet de lichtbundel het vaartuig los, aan boord waarvan alles zich duidelijk afteekende. Raffles kon de verbrijzelde scheefhangende lamp zien, hij kon de mitrailleur zien, die hij zelf stuk had geschoten, en het duidelijkst van alles de zes of zeven mannen die daar rond liepen op het dek en elkander toeschreeuwden, en nu en dan een nutteloos schot losten naar boven, naar dien machtigen vogel, die boven hen zweefde als de bergarend boven het weerlooze lam, gereed om zich op zijn prooi te storten.

Maar het schip werd steeds kleiner, want het had zijn vaart niet verminderd, en zijn richting niet gewijzigd. Waarschijnlijk dacht de kapitein, dat de achtervolgden nog steeds hun heil poogden te zoeken in een snelle vlucht naar de Azoren.

Snel werd de afstand grooter, en het was duidelijk dat de Wellington al haar best deed, voor alles buiten het bereik te komen van den lichtbundel, die al haar bewegingen onthulde en haar het handelen onmogelijk maakte.

Na verloop van omstreeks een kwartier viel er bijna niets meer te zien dan een klein grijs scheepje, en nu verdween het volkomen, want de lichtbundel verliet het, en doofde uit.

Het motorgeronk, nog slechts zwak hoorbaar, nam met verbazende snelheid weer in

kracht toe, en nauwelijks een halve minuut later zagen Raffles en Henderson den zwaren vogel boven zich cirkelen, steeds lager en eindelijk raakten de drijvers de oppervlakte van de kalme zee, en sierlijk streek het prachtige toestel neer, op nog geen vadem afstand van de „Hawk”. Henderson was naar de machinekamer gesneld, en had haastig den

motor afgezet, terwijl Raffles het stuurrad had gegrepen, en voorzichtig de motorboot in de richting stuurde van de zachtjes met de golven op en neer deinende vliegmaschine.

Vijf minuten later ongeveer lagen vliegtuig en schip zoo dicht naast elkander, dat Raffles en Brand elkander konden beroepen.

DUBEC RECLAME

**Meerdere Filmsterren volgen — Vraagt voorwaarden
in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant**

HOOFDSTUK VI.

WACHTERS OP DE KUST.

Charles Brand had het kleine luik teruggeschoven, dat de cockpit kon afsluiten, en kwam overeind staan, terwijl hij schreeuwde, met zijn beide handen om den mond:

— Is er een sloep? Ben jij het, Edward? Kun je hierheen roeien?

— Wacht een oogenblikje — wij komen! Ik heb hier aan boord nog een en ander te doen.

— Haast je, want die anderen konden wel eens terugkeeren, in onze richting! Ik ben niet zoo veel waard, als ik op de golven moet drijven, bedenk dat wel!

— Je hebt gelijk, en wij zullen ons reppen! Aan boord van de Wellington moeten ze hebben begrepen, wat er is gebeurd, en misschien keeren zij terug in de richting waar zij het geluid van je motor hebben hooren wegsterven! Je hebt het 'm kranig geleverd, Brand. Mij dunkt dat je den afstand in zeven uren moet hebben afgelegd!

— Zes uur en 36 minuten! schreeuwde Brand triomfantelijk. Ik wacht je — maak voort!

— Henderson, zie je kans om dat jagertje geheel alleen over boord te zetten? zoo wendde Raffles zich tot Henderson.

— Mylord, een kind kan het! antwoordde de reus minachtend. Dat vletje is niet zwaar, en ik kan het met een hand over boord tillen!

Terwijl Henderson zich ging bemoeien met het kleine vaartuig, een wit geschilderd sloepje, dat aan twee kleine davits aan bakboord van de motorboot hing, en waarin de riemen reeds gereed lagen, onderzocht Raffles haastig of de grootste revolver nog geladen was, stak ze bij zich, wierp alle wapens die hij nog kon vinden over boord, benevens de patronen, en begaf zich toen haastig naar de kapiteinskajuit, waar de man met het kale hoofd op zijn rustbed

lag. Hij was bij kennis, maar zeer bleek. Raffles keek hem een oogenblik zwijgend aan, en zei toen:

— Wij gaan dit schip verlaten. Een vriend is ons te hulp gekomen.

De ander zeide niets, maar volgde Raffles met een duisteren blik, toen die haastig het vrij ruime vertrek begon te doorzoeken, en hij uitte een lagen vloek, toen deze al heel spoedig een muurkastje had ontdekt, waarin zich een klein, ijzeren kistje bevond, voorzien van den sleutel, zoodat Raffles dien alleen maar behoefde om te draaien in het slot.

In het kistje bleek zich een vrij, aanzienlijk bedrag te bevinden aan klein bankpapier, waarvan de nummers zeer waarschijnlijk niet waren opgeschreven, want dat doet men gewoonlijk niet met bankpapier dat niet met drie cijfers begint te tellen!

Maar de pakjes waren flink dik, en er was daar zeker wel voor twintig duizend dollar bijeen.

Het is althans een aardig beginkapitaaltje! zeide Raffles goedkeurend, het kistje weder sluitend.

— Ze hebben dus aan boord van de Wellington wel goed gezien, niet? zeide de kaalhoofdige heesch. Je bent Raffles, is het niet zoo?

— Wat doet het er toe? Ik denk niet dat wij elkander zullen weder zien! antwoordde Raffles schouderophalend.

— Zoo, denk je dat? Dan zeg ik je, dat je je uur moet onthouden! Je hebt nu gewonnen, Raffles, maar dat gaat niet altijd zoo! En dan zul je je Andrew Fox herinneren! Je ziet dat ik mijn naam niet verborgen houd.

Raffles gaf zelfs geen antwoord. Volkomen rustig boog hij zich over den gewonde heen, overtuigde zich dat de touwen nog goed zaten,

voelde de pols van den man, zette een glas water naast zijn rustbed, en toen nam hij het kistje onder den arm en verliet zonder een woord te zeggen het vertrek, waar hij wist, een doods-vijand achter te laten.

Hij ging de andere gewonden bezoeken, zag dat hun toestand redelijk wel was en doorzocht toen haastig de verblijven van de drie dames, waar hij nog heel wat kostelijke juweelen vond, die het medenemen waard waren. Na ook deze in zijn zak te hebben laten glijden begaf hij zich naar de plek, waar de twee gebonden schelmen lagen, en bevond dat een hunner er bijna in geslaagd, was zich met de grootste moeite te bevrijden.

— Wacht, ik zal je helpen! zeide Raffles vriendelijk. Vermoei je niet zoo. Wij gaan aanstonds heen. Ja, goede man, zoo kunnen de kanssen keeren in 's menschen leven.

Hij maakte de touwen geheel los, zette den man op zijn beenen, en beval streng:

— Ga voor mij uit, naar het dek! En geen grapjes, want bedenk wel dat je volmaakt weerloos bent. Ik heb je bevrijd, om je in staat te stellen, aanstonds ook je makkers in vrijheid te stellen. En vergeet nooit dat ik jullie zeer menschelijk behandeld heb, en je schip had kunnen laten zinken!

De man zei niets, maar keek Raffles met blikken vol machteloos haat aan, toen hij, op het dek gekomen, de vliegmaschine op het water zag rusten, en het kleine jagertje op de golven zag dansen, reeds door Henderson bemand.

Maar Raffles zag nog iets anders — en hij wist dat het hoog tijd was, om te handelen! Bij het zwakke licht van de maan had zijn scherp oog in de verte een donkere gedaante ontwaard, en zijn geoefend oor had reeds het ver verwijderd brommen van een krachtigen motor gehoord. Het kon niet anders — het was de Wellington, die het roer weer had gewend, en op komst was!

Hij bukte zich over de lage verschanzing en stak Henderson het ijzeren kistje toe. Daarop daalde hij de twee treden af van de kleine valreep, terwijl de bandiet op het dek met gekruiste armen toezag, zonder zelfs een poging te doen, tusschen beide te komen.

— Roei vlug, maar voorzichtig, James! beval Raffles. De Wellington keert terug!

De geheele stilligende motorboot en de vliegmaschine waren een weinig uit elkander gedreven, en de afstand bedroeg nu zekere honderdtal meters.

Henderson greep onmiddellijk de riemen, en

Raffles zette het kleine vaarttuigje af van de motorboot.

En onbeweeglijk bleef de bevrijde schurk met gekruiste armen toezien, overtuigd van zijn machteloosheid, en ziedend van woede.

Raffles hield den blik strak gevestigd naar het Oosten, met de lippen op elkander geklemd. Het gegrom van de machtige motoren werd met iedere tel duidelijker, en binnen vijf minuten zou de Wellington op de plek kunnen zijn, waar de Adelaar op de golven dreef.

Brand moest ook iets hebben gehoord, want hij schreeuwde uit alle macht, om Henderson tot spoed aan te manen. En Raffles zag hoe hij zich bukte, een geweer opnam, en uit de cockpit kroop, om op een der drijvers neer te knielen vast besloten, om zijn leven en dat van de twee mannen die op zijn hulp vertrouwden duur te verkoopen.

Henderson trok uit alle macht aan de riemen en plotseling brak een der dunne dingen, niet berekend op zijn geweldige kracht als een rietje af, vlak boven het blad.

De reus uitte een gebrul van woede, maar Raffles zeide rustig:

— Dat helpt niet, James! Wrikken met de eenige riem die wij nog hebben!

De reus stond op van zijn bankje, lichtte de riem uit de dol, tilde hem over het achterboord, en trachtte zoo goed mogelijk de boot voort te bewegen door wrikkende bewegingen. Dat was des te lastiger om dat het sloepje geen pen op het achterboord had, en de riem moest dus alleen steun zoeken bij het meegeevende roer.

De sloep was nog een vijf en twintig tal meters van de Adelaar verwijderd, toen aan boord van de Wellington de eerste schoten vielen.

De twee mannen hoorden hoe Brand een kreet van pijn en woede slaakte en toen een vuurstraal uit zijn eigen geweer, maar van de uitwerking van het schot bemerkten zij niets, want zij hadden al hun aandacht noodig, bij hun pogingen, de vliegmaschine zoo snel mogelijk te bereiken.

Die leverde helaas, veruit rijzend boven het water een al te goed mikpunt en men moest vreezen dat spoedig een der geweerkogels een der teederste deelen van de machine zou treffen.

En tot overmaat van ramp kon het zoeklicht niet gebruikt worden om den tegenstander te verblinden, want dat bevond zich voor aan de machine, die met den staart in de richting van de naderende motorboot gekeerd lag, en er viel

niet aan te denken, haar bijtijds op het water te kunnen doen draaien.

Henderson wrikte, tot hij blauw in het gelaat zag, zijn vloeken smorend, want hij wist dat de groote avonturier niet van zulke krachtige uitdrukkingen hield. Nog tien meters — nog vijf. . . .

Weer kraakten er een paar schoten, en nogmaals vuurde Brand terug, en zoo dicht bij was thans de Wellington, dat men den doodsschreeuw hoorde van den man, die door den kogel getroffen was.

Op het oogenblik dat het kleine sloepje naast een der drijvers schoof, was de Wellington zeker niet verder dan een paar honderd meters verwijderd.

— Vlug aan boord! schreeuwde Brand. Leun niet zoo op den drijver met je volle gewicht, James — zie je niet dat de machine geheel scheef ligt?

— Mijnheer Brand, ik raak den drijver zelfs niet aan! de zaak is — almachtige goedheid, wij zinken! De linker drijver loopt vol water — een van hun kogels heeft er een gat in geschoten!

— Klim op de machine, en ga op den anderen drijver staan! beval Raffles kortaf. Houd je daar vast, totdat wij in de lucht zijn — het is de eenige manier, om misschien het evenwicht nog te herstellen!

Met een vluheid, door het gevaar geboden, kroop de reus over den lekken drijver, op gevaar af, dat de draagvlakken aan zijn kant het water raakten, wat gelukkig nog juist vermeden werd, over den cockpit, en zoo naar den anderen drijver, waar hij ging op staan, zoo ver mogelijk overhellend, en zich vasthoudend aan een der spanten, die van den drijver naar het draagvlak liepen.

Brand was reeds teruggekropen naar zijn bestuursplaats, en haalde den hefboom over, die den motor op gang bracht. Henderson plaatsde zich achter hem, nam zijn geweer over, en bleef met het bovenlijf buiten het luikje steken, gereed tot vuren.

De machine hing nog steeds scheef in het water, en het lek zoowel als het gewicht van Henderson deden de drijvers diep onderdompelen, maar de schroef ranselde de luchtlagen, en snel bewoog de Adelaar zich voort over de golven, en men kon het gehuil van teleurstelling niet meer hooren, dat opsteeg aan boord van de Wellington.

Spoedig werd de vaart zoo groot, dat de Adelaar zich kon losmaken van het water, en

Raffles zag hoe het zeewater aanstonds wegstroomde uit het zuiver ronde gat achter in den linker drijver, een paar centimeters onder de waterlijn.

En onverschrokken bleef de reus op zijn gevaarlijken post, staande op den rechter drijver, en steun zoekend aan den spant, want ieder oogenblik dreigde hij door den hevigen winddruk van het smalle oppervlakte te worden geblazen.

Maar naar mate het water wegstroomde, kon hij zich wat dichter naar het midden van de vliegmaschine begeven, maar toen deed er zich een ander bezwaar voor, dat op den duur zeer gevaarlijk kon worden!

Het uitstroomen van het water hield op! Toch was de drijver nog lang niet leeg, maar het ingestroomde zeewater was eenvoudig gedaald tot onder het kogelgat, en bleef daar nu staan op den bodem, bijna een voet hoog, en dat over een lengte van bijna zes meters en een breedte van zeventig centimeter! Er bevond zich thans zeker vierhonderd liter zeewater in den drijver — en zeewater is nog zwaarder dan gewoon leidingwater, dat wil zeggen ruim een kilogram per liter!

De ongelukkige Henderson zou dus al dien tijd buiten de cockpit moeten blijven, acht of negen uur lang, en dat was zelfs voor een man van zijn kracht iets onmogelijks! Kroop hij in de cockpit, dat wil dus zeggen naar het midden van het toestel, dan zou de zwaar bevrachte drijver de vliegmaschine zoo sterk doen overhellen naar links, dat zij onbestuurbaar werd!

Raffles begreep dit onmiddellijk, en beduidde Henderson met gebaren, dat hij weer zoo ver mogelijk naar buiten moest kruipen, waarop hij zelf in de gereedschapskist een scherpen beitel zocht, naar buiten kroop, en zich onverschrokken langs de takelage naar den stuk geschoten drijver bewoog.

Hij plaatste er zich schrijlings op, als op den rug van een paard, greep zich met de linker hand stevig vast aan een der spanten, en liet zich met levensgevaar zoo ver ronddraaien, dat hij den beitel met een forschen stoot door het betrekkelijk dunne aluminum, als het ware onder in den buik van den drijver kon boren.

Onmiddellijk begon het zeewater nu weer met kracht uit te stroomen, en voorzichtig, tegelijkertijd, kropen Raffles en Henderson terug naar de cockpit. Met een zucht van verlichting sloot Raffles het luikje boven hunne hoofden en schreeuwde in het oor van Brand:

— Een landing op zee zal nu niet meer

mogelijk zijn — maar het evenwicht is tenminste hersteld!

— Wat moet ik doen?

— Houdt op de Kust van Amerika aan! Maar wacht — eerst wil ik mij overtuigen hoe de toestand hier is! Blijf rondvliegen op een hoogte van duizend meter ongeveer — ik ga het zoeklicht ontsteken!

Een enkele handgreep, en weder zond de krachtige lamp haar verblindend licht naar omhoog, en na eenig draaien en wenden bescheen zij vol twee speelgoedscheepjes, het eene lichtgrijs, het andere wit, die stil naast elkander schenen te liggen, terwijl kleine stipjes, als mieren, zich heen en weer bewogen over de blanke dekken.

Raffles glimlachte, en doofde het licht. Hij wist wat hij weten wilde en moest zuinig zijn met electriciteit!

De snelheid was nu zoo groot, schroef en motor maakten zulk een lawaai, dat men zich niet meer op de gewone wijze voor elkander verstaanbaar kon maken.

En van dat oogenblik af behoefde ook niet meer te worden gesproken. De drie mannen hadden een blik gewisseld, die boekdeelen sprak, en dat was voldoende geweest.

Brand had nog een oogenblik de flauwe hoop gehad, dat Raffles het er wel bij zou laten, en onmiddellijk naar Londen zou terugkeeren, maar hij zag heel spoedig dat de groote avonturier niet van plan was, zijn vijanden met rust te laten.

Met enkele woorden had Raffles hem gezegd dat er zich voor een zeer groot bedrag aan drank aan boord van de Hawk bevond, en met de Wellington zou het wel niet anders gesteld zijn.

Nog vijf uren, misschien, maar vier, als alles goed ging, en zij zouden de kust bereikt hebben, op zijn minst vier dagen voor de smokkelschepen er konden zijn.

Het is waar dat Raffles niet het flauwste vermoeden had, wat eigenlijk de plek van bestemming der beide schepen zou zijn, maar die zou hij gemakkelijk genoeg kunnen ontdekken, wanneer hij dat wilde.

Er deed zich volstrekt niets van eenig belang voor, de wind bleef gunstig waaien, de nachtscheen maar niet te willen wijken, hetgeen niet te verwonderen was, daar Raffles immers met duizelingwekkende snelheid naar het Westen vloog, en de zon was nog altijd achter de kim verborgen, toen Raffles, omstreeks drie uur in den nacht, Amerikaanschen tijd, de rand van schuim zich eindeloos zag uitbreiden, daar

waar de golven van den Oceaan de kusten beukten.

De vliegmaschine bevond zich op dat tijdstip omtrent zestig mijlen ten Noorden van New York, want Raffles dacht er natuurlijk niet aan, zonder eenige papieren en met een verdacht kistje te landen bij zich op het officieele vliegveld. Neen, hij zou de machine doen neerstrijken, nu het nog donker was, op het uitgestrekte eiland van zijn vriend, den ouden boer David Johnston, die hem blindelings was toegedaan en in wiens schuur het vliegtuig kon worden ondergebracht. Hij woonde op de grens van Canada, in een zeer klein gehucht, maar hij bezat zeker vijftig H.A. grond, en dat was een gelukkige omstandigheid.

Maar toen de Adelaar dien witten rand van schuim naderde was het, alsof er een aantal zwarte gedaanten opdwarrelden van een eenzaam gedeelte van de kust. Nog een tien seconden later kon men zich in den aard van die dingen vergissen — het waren drie, vier vliegmachines die het vliegtuig regelrecht gemoet kwamen!

— Hun inlichtingsdienst laat niets te wenschen over! gromde Raffles voor zich heen, en hij bukte zich even, nam het geweer op, duwde het Brand in de hand, en knikte lakoniek in de richting van de snel naderende vliegmachines.

Vlug laadde Brand het wapen weer, en hield zich gereed. Hij wist dat de toestand uiterst gevaarlijk was, zoolang die machines zich daar op hun weg bevonden, want had de Adelaar ze eenmaal achter zich gelaten, dan kon geen aardsche macht dit snelle vliegtuig weer onder het bereik van zijn vijanden brengen.

Aan politie dacht Brand geen oogenblik. Natuurlijk waren er kustbewakers, die ook over vliegtuigen beschikten, met het doel om de smokkelarij te bestrijden, maar Brand achtte het onmogelijk, dat de smokkelaars de onbeschaamdheid zouden hebben gehad, hem te waarschuwen!

Over de bedoelingen van die vier machines bleef hij overigens niet lang in het onzekere, want enkele tellen later knapte vlak bij zijn oor een staaldraad met een geweldigen slag, waarschijnlijk door een kogel uit een mitrailleur getroffen. Raffles manoeuvreerde handig, opdat Brand zou kunnen vuren en deze stak den loop van zijn geweer door de zijopening van de kajuit, mikte zorgvuldig — en zwaaiend, kantelend, wentelend als een aangeschoten snip

zocht het vliegtuig waaruit de schoten gevallen waren den beganen grond op.

Onmiddellijk deed Raffles de machine stijgen, met een zoo verbazende snelheid dat er van de drie overige toestellen al heel spoedig niets meer

te zien viel — en nog geen anderhalf uur later cirkelde de Adelaar boven een uitgestrekt weiland, dicht bij de grens van Canada, en maakte zich gereed tot dalen, juist terwijl de zon boven de kim verscheen.

▲

Lord Lister rookt natuurlijk de sigaret van den gentleman: „de Dubec-sigaret

---

▼

HOOFDSTUK VII.

VRIENDEN VAN JACK DIAMOND.

De trein naar New York rolde onder de reusachtige overkapping van een der grootste stations der wereldstad, en Raffles greep naar de weinige bagage die hij, zooals van zelf spreekt, bij zich had. Hoofdszakelijk bestond zij uit een oude, lederen tasch, die hij van Johnston had geleend, maar daarin bevond zich iets van groote waarde, namelijk het ijzeren kistje, dat hij aan de smokkelaars had ontnomen.

Henderson en Brand hadden nog minder bij zich! En inderdaad bevond Raffles zich op dat tijdstip in een vrij moeilijke positie, want alleen Brand was voorzien van een behoorlijk paspoort, ten name van Jack Brunt. Natuurlijk had Raffles er niet aan gedacht, zich van papieren te voorzien, toen hij den proeftocht maakte met het oude vliegtuig. Het zou thans echter zaak zijn, zich zoo spoedig mogelijk van bruikbare papieren te voorzien, want hij stelde zich op zijn best bloot aan onmiddellijke uitzetting, wanneer bij toeval deze of gene ambtenaar ontdekte, dat hij zonder behoorlijke pas of toestemming en vooral „zonder middel van bestaan” de Vereenigde Staten was binnen gekomen. Voor Henderson gold dit natuurlijk evenzeer.

Maar hoe gevaarlijk zijn positie ook was, Raffles had zich nu eenmaal in het hoofd gezet, af te rekenen met de dranksmokkelaars, met Harrow en met zijn vrienden.

Hij moest een zeer snelle auto hebben, goede wapens, in de allereerste plaats een onderdak, zoo mogelijk papieren, en dat alles kon hij alleen vinden in dien reusachtigen, menschenlijken Bijenkorf, die New York heeft.

Raffles had nauwelijks zijn voet op het bovenste tredje van het trapje gezet, dat van

den grooten wagen leidde naar het perron, toen een als heer gekleed man op hem toetrad, hem zeer scherp opnam, haastig zijn blik vestigde op Henderson, die vlak achter Raffles liep, en toen een weinig terzijde trad.

Maar Raffles had ook den blik gezien, en het gebaar, hij draaide rustig het hoofd om, en zeide iets in een voor den man met de scherp oogen onbegrijpelijke taal tot Brand, die zoo goed als onzichtbaar was, achter de breede gestalte van Henderson, en die van hetzelfde oogenblik af onzichtbaar werd. Hij bleef wat achter, en ging bukkend door den reeds verlaten Pullmanwagen tot aan het andere platform, waar hij aan de verkeerde zijde van het spoor uitstapte, maar toen weer terugliep, en met een kloppend hart en zeer ongerust maar goed verborgen bleef toezien.

De man die Raffles zoo aandachtig had opgenomen was bijna zes voet lang, flink gebouwd, en zeer donker van uiterlijk. Hij had diepgelgende, grijze oogen, die zonderling afstaken, bij zijn zwart haar.

De man was heel eenvoudig gekleed, maar hij had iets krijgshaftigs over zich, dat niet al te aangenaam aandeed.

Raffles keek eens links en rechts.

Hij bevond zich te midden van een gehaaste menigte, die hem als het ware meesleurde naar den uitgang — en onder al die menschen waren er vier of vijf, die een uiterlijk verbluffend veel geleken op den man met de diepliggende oogen.

En Raffles wist, evengoed alsof het hem zooeven gezegd was, dat die mannen rechercheurs waren. Detectives, zooals de Engelschen en Amerikanen hen plegen te noemen.

Aan een poging tot ontvluchting dacht hij

zelfs geen seconde. Niet alleen zou die nutteloos zijn geweest, met al die menschen on zich heen, die een waren muur vormden, maar hij stelden zich ook aan het gevaar bloot, een kogel tusschen de ribben te krijgen, want de politie van New-York was in den laatsten tijd buitengewoon snel bereid met haar vuurwapens.

Het oogenblik volgende had de man met de scherpe oogen hem reeds op den schouder getikt, en zeide zacht maar duidelijk verstaanbaar :

— Wees zoo goed om mij te volgen.

Raffles glimlachte en knikte. Een seconde later had hij aan iederen kant onopvallend een detective gekregen, en twee anderen flankeerden Henderson, die zeer boos keek, terwijl de vijfde den stoet sloot.

Snel baande de stoet zich een weg door de menschenzee, Raffles en Henderson kregen gelegenheid om hun biljetten bij den uitgang af te geven, en toen bereikten zij de ruime vestibule, en toen pas vroeg de reus snugger :

— Moet dat een grap beduiden, Mylord ? Wat willen die kerels van ons ?

— Stil, James ! beval Raffles kortaf. Die heeren zijn van de politie. Houdt je volkomen rustig, anders loopt het slecht met je af — en ook met mij !

Woedend kneep de reus zijn lippen op elkaar, en monsterte van terzijde hun bewakers. Het waren allen pootige heerschappen, wel niet zoo groot als hij zelf, maar zeker sterk genoeg ! Het ergst was dat hij volstrekt niet begreep, hoe die mannen eensklaps zoo voor hun neus hadden gestaan. Wat wilden zij van hen ? Wat zou er met Mylord gebeuren ? Het was toch onmogelijk, dat zij iets wisten van het voorval op zee — en al was dat wel het geval, dan moesten zij zijn meester toch veeleer prijzen voor wat hij gedaan had ? Hij had een paar bandieten opgeruimd, en dat nog wel bij de verdediging van zijn eigen leven — sedert wanneer was dat verboden ?

Hij zeide echter niets meer, boog het hoofd, en liep, de handen tot vuisten gebald en vastbesloten om geweld te gebruiken als het al te erg werd, in gezelschap van de detectives naar buiten, waar twee groote, grijs geschilderde auto's stonden te wachten.

En hier moesten zij scheiden, want ieder hunner moest in een afzonderlijke auto plaats nemen.

Raffles had nog altijd het oude valies bij zich, met zijn kostbaren inhoud, en de detective had er voortdurend het oog op gehouden.

Zoodra de groote wagen zich in beweging stelde, vroeg Raffles op zijn hoffelijksten toon :

— En zoudt U mij nu tenslotte niet eens willen verklaren, waarde heeren, wat dit zonderlinge optreden beduidt, en wat gij eigenlijk van mij wilt ?

— Ik wil niets van U. Ik doe alleen wat mij geboden is. Leg het strakjes maar aan den commissaris voor. Maar ik denk dat Uw zaak slecht staat. Heeft U papieren ?

— Neem, die heb ik niet !

— Die man die in Uw gezelschap was ?

— Evenmin !

— Nu, dat ziet er dan leelijk genoeg uit !

De detective had op een spottenden toon gesproken, en keek Raffles met een eigenaardigen blik aan. Deze zat een oogenblik in gedachten verzonken, en vroeg toen plotseling :

Wilt gij mij zeggen, hoe de politie met mogelijkheid kon weten, dat ik juist met dezen trein zou komen ?

— O, we wisten dat U uit het Noorden kwam, mompelde de man. Dat is alles. Als U niet met dezen trein waart gekomen, dan zouden wij den volgenden hebben afgewacht, niet alleen aan dit station, maar ook aan vier of vijf anderen, totdat wij U tenslotte te pakken hadden !

— Dat is al heel merkwaardig ! En waarom juist mij ? Waaraan ben ik dan te herkennen ! Wie meldde mijn aankomst ?

De politiemann keek Raffles koeltjes aan, trok zijn ruige wenkbrauwen bijeen, wisselde een snellen blik met zijn makkers, en gaf toen ten antwoord :

— Dat is wel wat veel gevraagd. Ik zeg U nog eens, dat de politie heel wat weet, en achter heel wat zaken kan komen.

Raffles zweeg. Hij begreep wel, dat verder vragen hem niets wijzer zou maken. Overigens — die man met zijn diepliggende oogen had al genoeg gezegd om Raffles heel wat te doen begrijpen.

De auto reed snel, en hij bemerkte, dat de verkeersagenten overal zorgden, dat de wagen niet behoefde te stoppen. De rit kon omstreeks twintig minuten hebben geduurd, toen de auto plotseling zwenkte, een poortgewelf onderdoorden, en toen stil stond op de binnenplaats van wat niet anders van een politiebureau kon zijn. Raffles had nauwkeurig den weg die de auto volgde onthouden, en hij wist zeker bijna dat het politiebureau zich in de 157-ste straat bevond, niet ver van den hoek van Amsterdam-Avenue.

Het leek bijna alsof zijn komst verwacht was, want onmiddellijk kwamen eenige geunifor-

meerde agenten toesnellen, die het portier openrukten, en hij moest uitstappen, en ging tusschen de drie detectives in op een zware deur toe, toen plotseling de mannen bleven staan, om dat een hunner uitriep :

— Waar is de tweede auto ?

De man die Raffles had aangehouden, en die nu het valies droeg, haalde knorrig de schouders op en antwoordde norsch :

— Die heb ik niet in m'n zak ? Hij zal wel aanstonds komen. Met dien man hebben wij trouwens minder te maken dan met dezen heer. Commissaris Campton wacht hem.

En haastig ging het troepje verder, trad een helder verlichte gang in, en besteede een trap.

Niemand had het de moeite gevonden, Raffles te waarschuwen, maar hij gevoelde een eigenaardigen druk in zijn tendenen, die alleen maar afkomstig kon zijn van een revolverloop, en hij begreep maar al te goed dat de minste verdachte beweging hem hier noodlottig kon worden.

Hij lette scherp op, zooals hij altijd deed in een vreemd gebouw, waaruit een snel vertrek wel eens noodzakelijk kon worden, en bemerkte dat men op het portaal, boven aan de trap gelegen, de middelste van vijf deuren binnen ging. Eerst kwam er een klein voorvertrek, waar een enkele agent ijverig zat te schrijven aan een klein tafeltje, dicht bij een getralied raam, en toen ging een tusschendeur open, en Raffles stond tegenover commissaris Buster Campton.

Men kan over een man die zit meestal niet gemakkelijk oordeelen, maar afgaande over het deel dat boven de groote schrijftafel uitstak kon commissaris Crampton niet heel groot zijn, zeker nauwelijks vijf voet. Hij had een dik hoofd, vleezige wangen, met een blauwen gloed overtogen, zooals menschen met een sterken baardgroei hebben, een laag voorhoofd, en dicht bijeen geplaatste, grijsgroene oogen. Dat was de stem ook, krassend en luid, toen Crampton vroeg, na Raffles geruimen tijd aandachtig te hebben geslagen.

— Is dat de man, Drexler !

— De beschrijving klopt tenminste precies, chef ! antwoordde de detective die Raffles het eerst had aangesproken.

— Verdwijnen jullie dan maar. Ik kan het alleen wel af. Maar blijf in de buurt.

De detectives gingen heen, door de deur waardoor zij waren binnen gekomen, en Raffles bleef alleen met Crampton.

Deze had zich achterover in zijn stoel geworpen, trok een lade open van zijn bureau,

zonder echter den blik van Raffles af te wenden, haalde uit die lade een kistje sigaren, nam er een sigaar uit, beet er den punt af, en schoof Raffles het kistje toe met de woorden :

— Als U soms wil rooken ?

— Dank U ! Ik rook nooit uit een vreemd kistje sigaren, en vooral niet in een politie bureau, dat ik niet zeer goed ken ! antwoordde Raffles rustig.

Wonderlijk genoeg scheen Crampton over dit wonderlijk antwoord volstrekt niet verbaasd de zijn. Hij stak kalm zijn sigaar aan, blies een rookwolkje uit, en zei :

— Zooals U wilt. Misschien een goede maatregel. Oppassen is altijd de boodschap niet waar ? Heeft U zich zelf afgevraagd, waarom U werd gearresteerd ?

— Gearresteerd ? herhaalde Raffles langzaam. Het is dus een arrestatie ? Ik meende dat ik slechts een paar inlichtingen had te geven.

— Nu, zoo kunnen wij het ook noemen, hernam Crampton, met een gemoedelijkheid, die Raffles op zijn hoede deed zijn. Er was een valsch licht in de oogen van den man.

Plotseling, na eenig zwijgen, vroeg Crampton weer :

— Uw naam ? woonplaats ?

— Ik ben graaf Edward Palmhurst, uit Londen.

— Papieren ?

— Die heb ik niet !

— Wat zit er in dat valies ?

— Komaan, mijn waarde heer, dat weet U immers evengoed als ik ! antwoordde Raffles koeltjes. Geloof ge met een gek te doen te hebben ? Zoudt ge durven ontkennen dat gij gewaarschuwd zijt, door die kerels op zee, de menschen van de Wellington ? Hebt ge wel eens van Harrow gehoord ?

Uiterlijk bleef de commissaris kalm, maar Raffles zag aan het zenuwachtige trekken van zijn wangen en aan den valschen gloed in de oogen dat zijn slag raak was geweest. Het was alsof er een gordijn voor hem werd opgetrokken ! Harrow was een der meest vertrouwde agenten van Jack Diamond, en deze man was een vriend van beiden ! Als Crampton het hem zelf bekend had, dan zou Raffles niet zekerder van zijn zaak zijn geweest. Slechts op die wijze was het verklaarbaar, dat deze plichtvergeten ssschelm iets van zijn aankomst had geweten. De vlieg-machines aan de kust hadden hem zoover mogelijk gevolgd, op hun beurt gewaarschuwd, en men wist nu bijna met zekerheid dat John Raffles uit het Noorden moest komen !

Natuurlijk was het vliegveld ook aan een nauwkeurige bewaking onderworpen geweest.

De twee mannen namen elkander een oogenblik zwijgend op, en toen begon Crampton weer, ver voorover leunend, met de dure sigaar in een van zijn mondhoeken geklemd :

— Komaan, Raffles, ik heb nooit gehouden van tijdverspilling. We zullen hier spoedig een einde aan maken. Inderdaad hoef ik niet eens te zien wat hier in zit — ik weet het. Het is geld van den bezitter van een motorjacht, dat je gestolen hebt ! Je hebt bovendien een paar mannen gedood . . . .

— In wettige zelfverdediging ! riep Raffles met vlammende oogen. Ik was volkomen in mijn recht.

— Dat staat te bezien ! Overigens — het maakt je zaak er niet beter op. Ik ben blij dat wij je eindelijk beet hebben.

— Dat verwondert mij niets ! De vrienden van Jack Diamond zijn niet de vrienden van John Raffles ! antwoordde de groote avonturier met ijskoude minachting.

De oogen van den commissaris sloten zich bijna geheel, hij balde de vuisten, en zijn neusvleugels trilden zenuwachtig, maar hij behield zijn kalmte en zeide :

— Die uitlatingen zullen je geen goed doen, Raffles. Ik weet wat mijn plicht is. In ieder geval heb je gestolen.

— Van dranksmokkelaars ! Is het U bekend, commissaris, dat de Hawk en zeer waarschijnlijk ook de Wellington met groote voorraden cognac en whisky onderweg zijn naar dit land ?

— Praatjes ! zeide Crampton bedaard. Mijnheer Harrow is een rustig burger, een rijk man, die niet behoeft te smokkelen !

— Maar ik heb de kisten met eigen oogen gezien, ik kan het getuigen ! riep Raffles met stemverheffing.

— Getuigen ? herhaalde de commissaris langzaam, Raffles gluisperig aanziende. Daartoe zal het wel niet komen, denk ik. Ik houd je hier — jou en he helpers ! Dat is waar ook, waar zitten die kerels eigenlijk ?

Hij strekte de hand reeds naar een schelknop uit, toen hij plotseling als versteend bleef zitten, want achter hem klonk een spottende, luide stem, die zeide :

— Hier is er tenminste al een van, schurk !

Crampton keek om en wilde een schreeuw geven, maar reeds waren twee krachtige groote handen als bankschroeven om zijn keel geklemd, en de stem van Henderson sprak zacht :

— Vlugg, Mylord ! Vóór die kerels weer binnen komen ! Kunt U zijn handen en zijn voeten binden, dan zal ik hem knevelen ?

Haastig ontgespte Raffles den koppel van den commissaris, en bond met dien sterken riem de armen van den man op zijn rug, terwijl Henderson hem zijn eigen zakdoek in den mond stopte. Crampton dacht er juist aan, door heftig met de beenen te trappen, de aandacht te trekken, maar die goede inval kwam juist een paar seconden te laat — een paar ellen sterk gordijnkoord om zijn enkels en knieën gesnoerd maakten het hem onmogelijk !

— Bravo, Mylord ! jubelde Henderson.

— Hoe kom je hier ? vroeg Raffles, terwijl beiden den commissaris naar den versten hoek van het vertrek voerden.

— Heel eenvoudig, Mylord ! Die twee kerels in den gesloten wagen dachten dat zij wel voldoende voor mij waren, maar zij hadden het mis, dat is alles. Ik heb ze neergeslagen. Een van de kerels droeg een uniform en U ziet, dat ze mij bijna past, al is de broek een beetje kort ! Ook de knopen gaan niet allemaal dicht, maar dat is minder ! Toen de auto even stil stond ben ik er heel kalm uitgestapt. Het was een patrouillewagen !

— Maar de auto is heelemaal niet op de binnenplaats gekomen ! Hoe is dat mogelijk ?

— O, dat is ook al heel eenvoudig ! Zoodra ik op straat stond, schreeuwde ik tegen den chauffeur dat de deur van zijn wagen open stond, en daar komt me de kerel half dood van schrik en woede van zijn plaats, en terwijl hij naar achteren liep om te zien, volgde ik hem, pakte hem in zijn kracht smeed hem in den wagen deed de stalen deur op slot, en reed toen den mooien wagen keurig netjes tot vlak bij den ingang van het poloveld, dat hier vlak bij is !

— En de rest deed je te voet ? Prachtig !

— Ik ben een achtertrap opgegaan, ik heb nog een agent een tik moeten geven maar toen kwam ik ook in een kamer die aan dit vertrek grenst ! Kom vlugg mee, Mylord ! U is mijn arrestant !

— Een oogenblikje ! fluisterde Raffles opgewonden, terwijl hij de tasch met het kistje er in greep, ik zou bijna mijn werkkapitaal vergeten ! Zoo, en nu vlugg weg !

De reus greep Raffles vrij onzacht bij den arm, nam met zijn vrije hand het valies over, en bracht zijn gevangene met het opgeheven hoofd door de achterkamer, waar een agent juist

bezig was, duizelig en wankelend overeind te krabbelen naar een achtergang. Daalde die af, ging onbeschaamd langs de openstaande deur van een wachtlokaal, kwam zoo op de binnenplaats, en stond een oogenblik later op straat, juist toen de detectives onraad begonnen te vermoeden, op het hooren van het gestommel in de kamer van Grampton, die als een krank-

zinnige met zijn hakken een roffel sloeg op den vloer.

Maar toen zij eindelijk begonnen te handelen was het al te laat, want op geen twintig passen afstand van het politiebureau wachtte Brand, bleek van opwinding — maar achter het stuurwiel van een haastig gehuurden en snellen auto!

De volgende aflevering bevat:

DRANK EN BLOED.

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en pentteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studie-stof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

Prijs per aflevering 20 cent

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelerwerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen, Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene pentteekeningen.

Het complete werk zal dus verlicht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:

HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

Prijs per aflevering 20 ct

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885